

ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΣ & ΚΟΣΜΟΣ

Διμηνιαίο Περιοδικό
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Κισάμου & Σελίνου

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' ἜΤΟΣ Ν'
ΤΕΥΧΟΣ 34
ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2011

ΙΔΡΥΤΗΣ:
Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης
πρώην Κισάμου & Σελίνου
κ.κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ:
Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης
Κισάμου & Σελίνου
κ.κ. ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΣ

Ταχυδρομική Διεύθυνσις:
Ἱερά Μητρόπολις Κισάμου & Σελίνου
Κίσαμος Χανίων Τ.Κ. 734 00
Τηλ.: 28220 22128 - 22018
Fax: 28220 83037

Ἡλεκτρονική Διεύθυνσις:
www.imks.gr
E-mail: info@imks.gr
ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ:
2492

Διανέμεται ΔΩΡΕΑΝ
Συνδρομές προαιρετικές
Ἀριθμ. Λογαριασμοῦ Ἐθνικῆς
Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος:
390/54013303

Ἡλεκτρονική ἐπεξεργασία-Σελιδοποίηση:
Ἄντ. Βακάκης, Θεολόγος-Γραμματεὺς Ι.Μ.Κ.Σ.
Διορθώσεις κειμένων:
Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Εἰρηναῖος Μπατσάκης

ΕΞΩΦΥΛΛΟ:

15 Αὐγουστος
στή Γεσθημανῆ

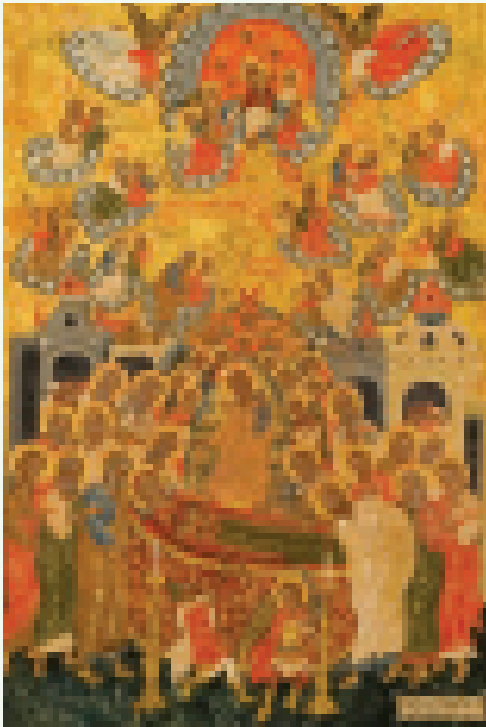
ΟΠΙΣΘΟΦΥΛΛΟ:

Νυκτερινή Θεία Λειτουργία
στόν Πανάγιο Τάφο

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

« Εγκύκλιος 4/2011 Δεκαπενταυγούστου » Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κισάμου & Σελίνου κ. ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ	σελ. 99
« Ἡ Εὐρώπη καί 'μεῖς οἱ Ἕλληνες » Τοῦ Σεβ. Γέροντος Μητροπολίτου ἀπό Κισάμου & Σελίνου κ. ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ.....	σελ. 100-101
« Δεκαπενταύγουστος. Σήμαναν πάλι τά σήμαντρα τῆς Παναγίας τά ὄσπερνά » Τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. Ἰγνατίου Θ. Χατζηνικολάου. Θεολόγου, τ. Λυκείαρχου - Ἀκαδημαϊκοῦ - Ἱεροκῆρυκος Ἰ. Μ. Κισάμου καί Σελίνου.....	σελ. 102
« Ἡ τελεία ταπεινώσις τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου » Τοῦ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρ. Ἐμμανουήλ Μπαριωτάκη, Ἀρχιερ. Ἐπιτρόπου Δυτ. Κισάμου.....	σελ. 103
« Ναί, ὄλοι τά φάγαμε! » Τοῦ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρ. Εὐαγγέλου Παχυγιαννάκη, Ἀρχιερ. Ἐπιτρόπου τῆς Ἰ.Μ. Πέτρας καί Χερρονήσου	σελ. 104
« Δελτίον Τύπου » Τῆς Ἰ.Μ. Κισάμου & Σελίνου	σελ. 105
« Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ. Λόγος εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου » Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὶς Πατερικὲς ἐκδόσεις «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς», τόμος 10 ^{ος}	σελ. 106-107
« ΑΦΙΕΡΩΜΑ. Ὁ ἐρωτικὸς Παπαδιαμάντης » Τῆς κ. Βασιλικῆς Ἀλεξανδράκη, Φιλολόγου.....	σελ. 108-109
« Ἐνορίες τῆς Μητροπόλεώς μας. Ἐνορία Ἁγ. Πατέρων Πολυρρήνιας Κισάμου » Τοῦ Αἰδес. Ἰωάννου Κακαουνάκη, ἀναπλ. Ἐφημερίου τῆς Ἐνορίας.....	σελ. 110-111
« Παρουσίαση Τιμητικοῦ Λευκώματος ἀφιερωμένου στόν Σεβ. Μητροπολίτη πρώην Κισάμου & Σελίνου κ.κ. Εἰρηναῖο »	σελ. 112-113
« Ἐνα Λεύκωμα. (Ποίημα) » Τοῦ Ἐννιαχωριανοῦ.....	σελ. 114
« Ἀπὸ τὴν προσκυνηματικὴ ἐκδρομὴ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κισάμου & Σελίνου στὴ Γῆ τῆς Ἰωνίας μέ συνοδὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη κ. κ. Ἀμφιλόχιο ἀπὸ 5 μέχρι 13 Μαΐου 2011. Μέρος Β' » Τῆς κ. Εὐτυχίας Σημαντηράκη-Μαλαθράκη, Φιλολόγου - τ. Γυμνασιάρχου	σελ. 115-117
« Βιοποικιλότητα » Τοῦ κ. Ἰωάννου Ἀρνέλλου, Δασολόγου.....	σελ. 118
« Δίκταμον » Τῆς κ. Εὐαγγελίας Π. Τσιχλάκη	σελ. 119
« Υπάρχει Θεός... » Ἀπὸ τὴν ιστοσελίδα www.agiooros.net	σελ. 120
« Ἡ Ἐκκλησία σᾶς ἀπαντᾷ » [Ἀπαντήσεις σὲ ἐρωτήματα καί ἀπορίες πού θέτουν οἱ ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ μας].....	σελ. 121
« Τὸ Χρονικὸ τῆς Μητροπόλεώς μας » (Ἰούλιος - Αὐγουστος 2011).....	σελ. 122-126
« Δωρεές ὑπὲρ τῶν Ἰδρυμάτων τῆς Μητροπόλεώς μας »	σελ. 127

**Πρός
Τόν Ίερό Κλήρο,
τίς Μοναστικές Άδελφότητες
και τόν φιλόθεο λαό
τών Έπαρχιών Κισάμου και Σελίνου**

Τέκνα έν Κυρίω αγαπητά και εύλογη-
μένα,

Μέσα στη ζέστη του καλοκαιριού άνα-
τέλλει ή έλπίδα τής άνοιξης. Η μεγάλη Θεο-
μητορική έορτή τής Κοιμήσεως τής Θεοτό-
κου· τήν όνόμασαν Πάσχα του καλοκαιριού,
γιατί προαναγγέλλει τήν ύπέρβαση του θα-
νάτου, τήν μοναδική έλπίδα του άνθρώπου.
Έορτάζομε πανδήμως τήν έκ τής γής μετά-
σταση, τήν έκ του ούρανοϋ έρχόμενη άλη-
θινή χαρά, τήν έκ του προσκαιρου θανάτου
άτελεύτητη ζωή. Γλυκοπνέει κατά τίς ζεστές
τούτες αύγουστιάτικες ήμέρες ή δροσοβόλος
χάρις τής Παναγίας. Ό,τι πολυτιμότερο είχε
νά επιδείξει ή ανθρωπότητα τόσους αιώνες
έντοπίζεται άναμφισβήτητα στο πρόσωπο
τής πανάμωμης Μητέρας του Χριστού.

Σέ κάθε δύσκολη στιγμή τής ζωής μας

ή Παναγία είναι ή πηγή τής έλπίδας μας και τής έκπλήρωσης
τών προσδοκιών μας. Στη μεγάλη Μητέρα καταφεύγει όλόκλη-
ρο τó άνθρώπινο γένος των πιστών στις δύσκολες ώρες. Είναι ή
Άγία των άγιων, ή καταφυγή των καταπονουμένων, Έκείνη τής
Όποίας ή άγιότητα ξεπέρασε τά άνθρώπινα μέτρα και έφτασε
ώς τόν ούρανό. Η Ύπεραγία Θεοτόκος είναι ή θύρα τής αγάπης
πρός τόν Θεό και τόν κόσμο, είναι ή θύρα τής αλήθειας, διότι ή
μοναδική αλήθεια είναι ή κοινωνία με τόν ένα Θεό, πού, έπειδή
αγαπά, δέν μπορεί νά άνεχθεί τó όποιο ψεύδος. Είναι όμως και ή
θύρα τής ζωής πού ύπερβαίνει τó θάνατο, γιατί θάνατος είναι ή
άπομάκρυνση από τó Θεό. Θάνατος είναι ό,τι δέν μάς δίνει εύτυ-
χία, γιατί δέν διαρκεί. Η Παναγία, Μητέρα του Κυρίου μας, είναι
ό,τι πολυτιμότερο έχει νά παρουσιάσει όχι μόνον ή ανθρωπινή
φύση αλλά και όλόκληρη ή κτίση. Είναι άνωτέρα άκόμη και των
άγγελικών δυνάμεων, «τιμιωτέρα των Χερουβείμ και ένδοξότερα
άσυγκρίτως των Σεραφείμ».

Άγαπητοί μου άδελφοί!

Σέ μία έποχή όπου ή οικονομία έχει ύπερκυριαρχήσει τής
πολιτικής, ή άγωνία για άποτροπή οικονομικής κατάρρευσης και
ό άνταγωνισμός για αύξηση των έσόδων άπειλεί όχι μόνον τήν
άνθρωπινή άξιοπρέπεια αλλά και αύτην καθ' αύτην τή ζωή του
άνθρώπου· σε μία έποχή μεγάλης άξιοκρατικής σύγχυσης και
παγκόσμιων τρομακτικών άλλαγών· σε μία έποχή όπου ένας κοι-
νωνικός άποκλεισμός άπειλεί και πλήττει όλο και περισσότερες
κοινωνικές ομάδες· σε μία έποχή, τέλος, όπου ή Πατρίδα - πού
όλοι πονάμε και αγαπούμε - γεύεται ποτήρια χολής και όξους,
καταπληγωμένη από δικούς και ξένους, προς τίνα καταφύγωμεν
άλλον, πού προσφύγωμεν, πού πορευθώμεν; *Τήν δέησιν έκχεώ
πρός Κύριον και τή Μητρί Αυτόϋ άπαγγελώ μου τας θλίψεις.* Η
γλυκιά μας Παναγία είναι ή μόνη έλπίδα και παρηγοριά μας. Σ'
αύτη τήν ύστατη ώρα έρχεται ή Παρθένος Μαρία νά σηκώσει
τó βάρος και τó σταυρό μας, νά άπαλύνει τίς δυσκολίες και τίς
κρίσεις μας, νά περιορίσει τά άδιέξοδα, νά σπάσει τά δεσμά, νά
έλευθερώσει από τά δεινά.

«*Τήν πάσαν έλπίδα μου εις σε άνατίθημι, Μητηρ του Θεοϋ,
φύλαξόν με υπό τήν σκέπην Σου*». Μπορούμε, λοιπόν, νά έλπι-
ζουμε. Δέν είμαστε μόνονι. Έχουμε τήν Άγία μας Έκκλησία, έχου-
με τήν Παναγία Μητέρα μας. Γι' αυτό αναθέτουμε στη Θεοτόκο
εύλαβικά όλη μας τήν έλπίδα για τó αύριο, για τά παιδιά μας
και τήν Πατρίδα μας, συνεχίζοντας με ύπομονή τήν ζωή και τόν
άγώνα μας.

Καλή Παναγία άδελφοί μου. Χρόνια πολλά και εύλογημέ-
να.

Ό Έπίσκοπος και πνευματικός σας πατέρας

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ό Κισάμου & Σελίνου

ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΣ

Ἡ Εὐρώπη καί ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες

Ἡ Εὐρώπη, πού γεωγραφικά φαίνεται σάν μιά τεράστια χερσόνησος τῆς Ἀσιατικῆς Ἡπείρου, πῆρε τό ὄνομά της ἀπό τούς Ἕλληνες καί σφραγίστηκε ἀπό τό Ἑλληνικό Πνεῦμα.

Ἡ Μεγάλη Ἑλλάδα στήν Ἰταλική χερσόνησο στούς ἀρχαίους χρόνους, οἱ Ἑλληνικές ἀποικίες στή Νότια Γαλλία, τή Θράκη καί τά εὐρωπαϊκά παράλια τοῦ Εὐξείνου ἔχουν ἀφήσει τή σφραγίδα των στήν Ἱστορία τῆς Εὐρώπης.

Κι οἱ ἀλλεπάλληλοι Ἑλληνικοί πολιτισμοί, Κλασσικός Ἑλληνισμός καί Βυζαντινός, ἔχουν τό ἴδιο σημάδεψι τὸ πνεῦμα τῆς Εὐρώπης καί ἔχουν γίνει θεμέλια καί ρίζες τοῦ πολιτισμοῦ της.

Ἄλλὰ κανεῖς δέ μπορεῖ νά ἀρνηθεῖ καί τήν προσφορά τῆς νεώτερης Εὐρώπης στό νεώτερο καί σύγχρονο Ἑλληνισμό σέ ὅ,τι ἀφορᾷ τήν ἐλευθερία, τή Δημοκρατία, τήν ἐπιστήμη καί τήν τεχνολογία. Οἱ παλαιότερες Ἔστιες τοῦ Ἑλληνισμοῦ στήν Εὐρώπη φάνηκαν νά σβύνουν σίς ἀρχές τοῦ αἰῶνα μας, ξαναζοῦν ὅμως μέ τή μεγάλη ἐργατική Μετανάστευση 1950-1960, καί τώρα, μέ τήν ἔνταξη τῆς χώρας μας στήν Εὐρωπαϊκή Κοινότητα, δημιουργοῦνται νέοι δεσμοί καί νέες εὐκαιρίες συνεργασίας μέ τούς λαούς της.

Προσωπικά σάν Ἕλληνας καί σάν Ὁρθόδοξος Ἐπίσκοπος εἶδα ἀπό τήν ἀρχή θετικά τήν Εὐρωπαϊκή Κοινότητα καί τήν ἔνταξη μας στήν Συμπολιτεία τῶν Λαῶν της. Ὅσοσο μέ συνέχουν δύο μεγάλα ἐρωτηματικά:

α) Μέσα σ' αὐτή τήν Κοινότητα μικρῶν ἀλλά καί μεγάλων Εὐρωπαϊκῶν Λαῶν θά μπορέσουμε ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες νά κρατήσουμε καί νά περισώσουμε τήν ταυτότητά μας; καί

β) Ποιά θά εἶναι ἡ προσφορά καί ἡ συμβολή μας, ὕλική καί πνευματική, στήν Εὐρωπαϊκή Κοινότητα;

Ἡ Ἑλληνική μας Ταυτότητα:

Γνωρίζομε πόση εὐκόλη καί καταλυτική εἶναι ἡ ἀλλοτρίωση τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου μέσα σ' ἕνα κόσμο πού ἀκατάπαυστα κινεῖται καί μεταβάλλεται μ' ἕνα τέτοιο ρυθμό, πού δέν προφθαίνομε νά τόν παρακολουθοῦμε μ' ὅλες τίς ταχύτητες πού ἔχομε σήμερα στή διάθεσή μας. Γνωρίζομε πόσο ὅλα τά στεγανά ἔθνη, φυλετικά, γλωσσικά, θρησκευολογικά κ.λ.π., πού ξεχώριζαν μέχρι σήμερα τούς λαούς, γκρεμίζονται στήν ἐποχή μας καί ἡ ἀνθρωπότητα πορεύεται σέ μιά παγκοσμιότητα, πού κανεῖς δέν

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου πρῶν Κισάμου & Σελίνου κ. Εἰρηναίου

ξέρει ἂν θά εἶναι μιά νέα Βαβέλ ἢ μιά νέα Πεντηκοστή. Ἄς προσθέσουμε ἀκόμη ὅτι ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες μέ τίς "λαϊκίστικες" προπαγάνδες τῶν τελευταίων καιρῶν ἔχομε ὑποσκάψει τόσο πολύ τήν Ἑλληνική μας ταυτότητα, μέσα ἐδῶ στόν τόπο μας καί στό Λαό μας. Πρῶτος λοιπόν καί βασικός στόχος στή συμβίωσή μας μέ τούς ἄλλους εὐρωπαϊκούς λαούς πρέπει νά εἶναι ἡ διατήρηση τῆς Ἑλληνικῆς μας ταυτότητας. Κι ἡ διατήρηση τῆς Ἑθνικῆς μας ταυτότητας θά σπληνισθεῖ, ὅπως πάντα, σέ δύο θεμέλια. Στήν Ἑλληνική μας γλώσσα καί στήν Ἑλληνορθόδοξη παράδοσή μας. Καί τά δύο αὐτά συστατικά, πού κράτησαν μέχρι σήμερα, συχνά μάλιστα σέ μεγάλες ἱστορικές θύελλες καί περιπέτειες, τήν Ἑλληνική μας ταυτότητα, πρέπει νά τά δοῦμε σήμερα ὄχι μόνο σάν προγονική κληρονομιά ἀλλά καί σάν ὄπλο καί φυλαχτό στή νέα μας πορεία.

Καί προσθέτομε ἀκόμη πῶς στήν Ἑλληνική μας γλώσσα καί στήν Ὁρθόδοξη παράδοσή μας περιέχονται ἰδεώδη καί πνευματικές ἀξίες πού ὄχι μόνο ἔχουν αἰώνιο καί πανανθρώπινο κῦρος, ἀλλά μποροῦνε

νά κάμουνε καί τή νέα ἱστορική συμβολή μας στή σημερινή καί τήν αὐριανή Εὐρώπη.

Ἡ προσφορά μας στήν Εὐρωπαϊκή Κοινότητα, Κοινοπολιτεία καί συμβίωση γίνεται πάντα μέ κοινή συνεισφορά ὕλικῶν καί πνευματικῶν ἀγαθῶν. Δέν εἴμεθα ἀρμόδιοι νά μιλήσουμε γιά τίς ἐμπορικές καί οἰκονομικές συναλλαγές μας μέ τούς ἄλλους Εὐρωπαϊκούς λαούς. Ἐπισημαίνομε ὅμως τίς δυνατοῦτες μιᾶς πνευματικῆς πολυτισμένης συμβολῆς μας στήν οἰκοδομή τῆς νέας Εὐρώπης, ὅπως αὐτή διαμορφώνεται ὕστερα ἀπό τά ραγδαῖα καί συγκλονιστικά γεγονότα πού συντελοῦνται τά τελευταῖα χρόνια τόσο στήν Ἀνατολική ὅσο καί στή Δυτική Εὐρώπη.

Μέ τά γεγονότα αὐτά ἡ Εὐρωπαϊκή μας ἡπειρος ὄχι μόνο ξαναβρίσκει τή γεωγραφική της ἐνότητα, ἀλλά κάνει βαθύτερη καί γονιμώτερη τή συμβίωση καί τή συνεργασία τῶν Λαῶν της. Κεῖνοι πού μετροῦνε τά πληθυσμιακά καί οἰκονομικά μεγέθη τῶν Λαῶν τοῦ κόσμου, σταθμίζουνε πῶς ἡ Εὐρώπη ξαναγίνεται ἕνας "γίγαντας", πού μπορεῖ νά ἔχει δυναμικό λόγο στήν πορεία τοῦ κόσμου.

Ὁ "Γίγαντας" ὅμως αὐτός φαίνεται νά ἔχει καί τίς ἀδυναμίες του. Ζεῖ καί αὐτός ἴσως περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλο, μέσα στήν πνευματική κρίση τῶν καιρῶν μας.

Ἡ Εὐρώπη, πού τώρα καί τρεῖς αἰῶνες δηλητηριάζεται καί ὑποσκάπτεται ἀπό τόν Ὁρθολογισμό, τόν Ὑλισμό (θεωρητικό καί πρακτικό), τόν Μηδενισμό μέ τά συνακόλουθα τῶν Πολέμων καί τῶν Ἐπαναστάσεων της, χρειάζεται μιά νέα Ἀναγέννηση. Μιά βαθύτερη πνευματική ἀνακαίνιση. Πλήθος εὐρωπαϊῶν Διανοουμένων ἀπό τόν Σπέγκλερ, τό Νίτσε καί τόν Τόιμθυ ὡς τόν Τίλλιχ, τόν Περντιάγεφ καί τόν Σολσενίτσον ἔχουν μιλήσει γιά μιά παρακμή τῆς Εὐρώπης στόν

ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ

αίωνα μας και πλήθος βιβλίων που κυκλοφόρησαν μετά το Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο έχουν τίτλους και συνθήματα: «*Η Εύρώπη πρέπει να ξαναβρεί την ψυχή της*» ή «*Η Εύρώπη πρέπει να ανανεώσει την πνευματικότητά της*».

Μέσα σ' αυτή την αγωνιώδη πνευματική ανησυχία και αναζήτηση πρέπει να έρμηνεύσουμε το ενδιαφέρον πολλών ευρωπαίων νέων στο μυστικισμό των Ανατολικών θρησκειών αλλά και σε μία στροφή και νοσταλγία προς την Ορθοδοξία.

Η επαφή και γνωριμία της σημερινής Εύρώπης με την Ορθοδοξία άρχισε, όπως είναι γνωστό, με τους Ρώσους θεολόγους και λογίους, που καταφύγανε ύστερα από την Ρωσική Έπανάσταση στη Δυτική Εύρώπη. Αναγνωρίζομε στους όμοδοξούς μας Ρώσους μετανάστες αυτή την πνευματική προσφορά στη σημερινή Δυτική Εύρώπη. Μία προσφορά που συνεχίζεται και ενισχύεται με τις Έλληνορθόδοξες Μητροπόλεις του Οικουμενικού μας Πατριαρχείου στις χώρες της και με την παρουσία άλλων Ορθόδοξων Ρουμάνων, Σέρβων κ.λ.π., σ' αυτές.

Η Ορθοδοξία, μέσα στην οποία υπάρχει η Έλληνική μας Παράδοση, παλαιότερη και νεότερη, αναζητείται σήμερα στον ευρωπαϊκό χώρο και δημιουργεί ζωντανό ενδιαφέρον γιατί:

α) Η Ορθοδοξία περισώζει καλύτερα το Μεταφυσικό στοιχείο, που τόσο έχει ατονήσει στο νεότερο Δυτικό κόσμο, και που πάντα το χρειάζεται ο άνθρωπος.

β) Η Ορθοδοξία, με την ανθρωπολογία της τονίζει πως ο άνθρωπος δεν είναι μόνο βιολογική ύπαρξη αλλά και πνευματική, και ύψιστος σκοπός του δεν είναι το «*βιοτικό επίπεδο*» αλλά η «*θέωσις*»,

γ) Η Ορθοδοξία, που καταδικάζει κάθε Μονοφυσισμό, παλιό ή μοντέρνο, γκρεμίζει τη μονομέρεια του Ορθολογισμού και της τεχνολογίας και επανρθώνει το μονόπλευρο και χρεωκοπημένο πλείον άνθρωπισμό της Ευρωπαϊκής Διαφώτισης.

δ) Η Ορθοδοξία, τέλος, με τα λειτουργικά της κείμενα και βιώματα συνδέει αδιάκοπα το Μεταφυσικό και το εγκόσμιο, το παροδικό και το αιώνιο, κι όπως σε κάθε λειτουργία της μεταμορφώνει τα φθαρτά είδη του άρτου και του οίνου σε Σώμα και Αίμα του Χριστού, το ίδιο σε κάθε εποχή και σε κάθε πολιτισμό "μεταμόρφωνει" και μετακληματίζει τη φθαρτή φύση του κόσμου, τα παλαιωμένα έργα του ανθρώπου σε «*καινή κτίση*» σε καινούργιους κόσμους.

Με αυτή λοιπόν την πολύτιμη Έλληνορθόδοξη παράδοση μπορούμε οι σημερινοί Έλληνες να συμπορευτούμε και να συμβιώσουμε με τους άλλους Ευρωπαίους, ώστε και την ταυτότητά μας να περισώσουμε και τη νέα προσφορά μας στην Εύρωπη να κάνομε.

Κι ο δρόμος για την προσφορά αυτή είναι ήδη έτοιμος και ανοιχτός. Τον έχει ανοίξει, το Οικουμενικό μας Πατριαρχείο, τόσο με τις έλληνορθόδοξες Μητροπόλεις του στην Εύρωπη, όσο και με τους οικουμενικούς Διάλογους, που ιδιαίτερα στον 20^ο αιώνα ανέλαβε και συνεχίζει.

Είπαθηκε κάποτε ότι ο Έλληνισμός άνοιξε το δρόμο στον πρώτο χριστιανισμό για ν' άπλωθει στο κόσμο. Αντίστροφα σήμερα η Ορθοδοξία ανοίγει το δρόμο στον έλληνοισμό αρκεί οι Έλληνες, ντόπιοι και απόδημοι, να δοῦμε το θέμα αυτό στο βάθος του και στις προοπτικές του και να φανοῦμε έτοιμοι και άξιοι.

(Καστέλλι 11-5-1990)

Η Μητρόπολις μας ανακοινώνει ότι εξέδωσε και κυκλοφόρησε Τιμητικό Λεύκωμα αφιερωμένο στη ζωή, προσφορά και διακονία του Ποιμνήστου Γέροντος Μητροπολίτου από Κισάμου και Σελίνου κ. Ειρηναίου με τον τίτλο: «**Μητροπολίτης Ειρηναῖος Γαλανάκης, Άείφωτος Πορεία**». Το Λεύκωμα αποτυπώνει μέσα από 310 φωτογραφίες, αρκετές εκ των οποίων δημοσιεύονται για πρώτη φορά, τη ζωή του Σεβασμιώτατου Ειρηναίου από τη γέννησή του μέχρι και σήμερα. Περιλαμβάνει επίσης όλη την εργογραφία του με τα αυτοτελή πονήματα και τις περιοδικές εκδόσεις του, σημαίνοντα έγγραφα της Ποιμαντορίας του, χειρόγραφα κείμενά του, πνευματικές υποθήκες του, ιστορικούς σχολιασμούς και παρεμβάσεις του σε μεγάλα θέματα της επικαιρότητας και στο τέλος του Τόμου, σε Παράρτημα, έναν ψηφιακό δίσκο, στον οποίο περιέχονται ιστορικές ραδιοφωνικές εκπομπές και όμιλίες του, ως επίσης και εκφωνήσεις από Θείες Λειτουργίες και Ύμους Άκοιλουθίες. Το Λεύκωμα διατίθεται από το Βιβλιοπωλείο της Ίερᾶς Μητροπόλεως Κισάμου & Σελίνου, τηλ. 28220-22128, (έσωτ. 5).

Σήμαναν πάλι τὰ σήμαντρα τῆς Παναγίας τὰ ὄσπερνά

Πάλι σημαίνουν οἱ καμπάνες στ' Αὐγουστιάτικα δειλινά. Πάλι οἱ ταπεινές ψυχές θ' ἀνηφορίσουν στίς Ἐκκλησιές νά προσκυνήσουν τήν Ἁγία Εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Βεβαίως, θά εἶναι λίγοι αὐτοί μπροστά στούς χιλιάδες «προσκυνητές» πού θά πᾶνε στήν Κοίμησή Της στά «μεγάλα» πανηγύρια! Ἐκεῖ πού κάνουν τήν ἐγκόσμια, καί μάταιη, ἐμφάνιση-ἐπίδειξή τους οἱ πάσης φύσεως καί θέσεως ἀξιωματοῦχοι καί ἄρχοντες!

Ἐμεῖς τιμᾶμε καί θαυμάζουμε τούς ταπεινούς χριστιανούς, κατ' ὄνομα καί ζωή, καί εἶναι μόνοι αὐτοί πού κρατοῦν τήν πίστη μας μέχρι σήμερα καί ὄχι οἱ ἄνθρωποι, κληρικοί καί λαϊκοί, πού ἀρέσκονται στίς φιέστες καί στίς ἐπιδείξεις ἀξιωματούχων καί ἀμφιέσεων!

Οἱ ταπεινοί χριστιανοί εἶναι καί οἱ μόνοι πού

Τοῦ Πανος. Ἀρχιμανδρίτου
Ἰγνατίου Χατζηνικολάου
Θεολόγου-τ. Γυμνασιάρχου-Ἀκαδημαϊκοῦ
Ἱεροκήρυκος τῆς Ἱ. Μ. Κισάμου & Σελίνου

αἰσθάνονται τήν ἀμαρτωλότητά τους καί καταφεύγουν εἰλικρινά στό ἔλεος τῆς Παναγίας.

Οἱ ἄλλοι καταφεύγουν στό «ἔλεος» τῆς ὅποιας ἐν κόσμῳ ἐξουσίας τους καί ἐμφανίσεως.

Οἱ ἅγιοι, ταπεινοί προσκυνητές τῆς Παναγίας αἰσθάνονται, μέ τήν ἅγια εὐαισθησία τους, τήν πολιορκία τῶν ἐγκοσμίων καί θλίβονται γι' αὐτό.

Ὅπως οἱ μέλισσες σέ σμήνη εἰσβάλλουν στήν κυψέλη, τό ἴδιο κάνουν τά ἐγκόσμια πάνω στήν καρδιά τους.

Ὅμως, ἀντιδροῦν. Ὅμως, ἀγρυπνοῦν. Ὅμως, δέν τά ἀφήνουν νά κυριεύσουν τήν καρδιά τους.

Θλίβονται γιά ὅσα συμβαίνουν γύρω τους, ἀλλά καί γιά τίς ἐπιθέσεις, ὅπως τῶν μελισσῶν, πάνω στήν ὁμορφη καρδιά τους.

Καί ὁ πόνος γίνεται πτό μέγανος καί πτό πικρός, ὅταν ὁ πόλεμος προέρχεται ἀπό φίλους καί «ἀδελφούς», ἵνα πληρωθῇ τό ὑπό τοῦ Κυρίου ρηθέν:

«Καί ἐχθροί τοῦ ἀνθρώπου οἱ οἰκιοί αὐτοῦ». (Ματθ. 10, 36).

Ἄλλωστε, μήν ξεχνᾶμε ὅτι τόν Χριστόν ἐσταύρωσε τό ἴδιο τό γέ-

νος του (Ἰωάνν. 18,35). Τό κακό μάλιστα εἶναι καί ἡ θεία καταδίκη τους, γιατί «ὁ Θεός οὐ μυκτηρίζεται». (Γαλάτ. 6,7), πού πολλοί ἀπ' αὐτούς πηγαίνουν στήν Ἐκκλησία, κάνουν γονυκλισίες, προσεύχονται, νηστεύουν καί ἔτσι τάχα τά ἔχουν καλά μέ τόν Χριστόν καί τήν Παναγία κι ἄς κατεσθίουν μέ τίς κακίες τους τούς ἄλλους!!

Ὁ ἀληθινός χριστιανός αἰσθάνεται πράγματι ὅτι ζεῖ μέσα σ' ἕνα κλοιό ἀπανθρώπων, πού μέ τά ἰσβόλα βέλη τους τούς γεμίζουν θλίψη. Εὐτυχῶς ὅμως, ὄχι καί ἀπόγνωση, γιατί θαρροῦνε (ἔχουν τό θάρρος τους) πρὸς τήν Παναγία: «Εἰς σέ μόνην ἐλπίζω, καί θαρρῶ καί καυχῶμαι, καί προστρέχω τῇ σκέπῃ σου, σῶσον με», ὅπως λέγει ἄλλο τροπάριο τοῦ ἰδίου Παρακλητικοῦ Κανόνος.

Δέν πονᾶμε, οὔτε καί, πολλῶ μᾶλλον, θρηνοῦμε γιά τά παθήματα τῶν ὠραίων ψυχῶν. Αὐτοί δέν φοβοῦνται. Αὐτοί δέν χάνονται. Ἄλλωστε, κατά τήν ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ «αὐτῶν ἐστίν ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν». (Ματθ. 5,3).

Αὐτοί εἶναι ἄκακοι, συγχωρητικοί καί δέν ἔχουν δόλον στήν καρδιά τους. (Ἰωάνν. 1,48), ὅπως οἱ ἄλλοι, οἱ φαινομενικοί «ἅγιοι» καί «Χριστιανοί», καί οἱ ὁποῖοι ζοῦν στήν πονηρία καί στήν ἀπάτη (Α' Ἰωάνν. 5, 19).

Σκέφτεσαι πολλές φορές γιὰ νά ὑπάρχουν ἄνθρωποι νά μισοῦν τούς ἄλλους. Νά πολεμοῦν ἀδίκως τούς ἄλλους. Νά τούς πληγώνουν. Νά πιστεύουν ἐκεῖνο πού ἔγραφε κάποιος: «Κανείς δέ γίνεται ἐχθρός σου, ἀν δέν ἀναγνωρίσει καί δέν ἐνοχληθεῖ ἀπό τήν ἀξία σου», γιὰτί οὐσιαστικά «αὐτή ἐχθρεύεται». Μᾶλλον θά συμφωνήσω περισσότερο μέ μιᾶ ἄλλη σοφή κουβέντα: «Ἡ μπουκάκα τοῦ κανονιοῦ καί τό στόμα τοῦ συκοφάντη κάνουν τήν ἴδια δουλειά: Ξερνοῦν φωτιά».

Ἐπομένως, μή περιμένομε καλό ἀπό ἄνθρώπους πού ἀπό τό φονικό ὄπλοστάσιο τῆς καρδιάς τους ἐκτοξεύουν κατά πάνω μας τίς σφαῖρες τῆς κακίας τους. Ὁ Χριστός θά μᾶς πεῖ «...μή συλλέγουσιν ἀπό ἀγκαθῶν σταφυλήν ἢ ἀπό τριβόλας σῦκα...». (Ματθ. 7,16-18). Ἄλλωστε, «ἐκ γάρ τοῦ καρποῦ τό δέντρο γινώσκεται» (Ματθ. 12,33) καί «ἐκ γάρ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδιάς τό στόμα λαλεῖ». (Ματθ. 12,34).

Σ' ἕναν τέτοιον κλοιό εἶναι ἀναγκασμένος νά συνυπάρχει ὁ ἀληθινός χριστιανός. Γι' αὐτό καί καταφεύγει στήν Παναγία πάντοτε, εἰδικά τώρα στά Δειλινά τοῦ Δεκαπενταυγούστου. Προστρέχει σ' Αὐτήν καί ὑπό τήν σκέπη Της πορεύεται στήν ζωήν ἄτρωτος, δυνατός, χαρούμενος καί φαλάνθρωπος πρὸς ὅλους. □

Ἡ τελεία ταπείνωση τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου

«Ἦλθεν... ἁμαρτωλούς σῶσαι, ὡν πρῶτος εἰμὶ ἐγώ», (Τιμοθ. 1,15).

Ὁ Ἀπόστολος τῶν ἔθνων Παῦλος, ὁ ὁποῖος ἐδίωξε τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ θανάτωνε ἀνιλεῶς τοὺς χριστιανούς ὁπαδούς της, μετὰ τὴν μετάνοιά του καὶ γνωριμία του μετὸν Χριστό, διατήρησε στὰ βάθη τῆς καθαρῆς πλέον καρδιάς του τὴν φλόγα τῆς πίστεως, τὴν συντριβὴ καὶ τὴν ταπείνωση.

Ἡ ζωὴ του, ὡς καιομένη λαμπάδα διέγραψε θεία πορεία καὶ μέσα ἀπὸ τὰ δεσμά, τίς στερήσεις, τίς κακουχίες, τοὺς κινδύνους καὶ τίς φυλακές, ἔγινε ὑπόδειγμα καὶ τύπος τῶν πιστῶν «ἐν πᾶσι».

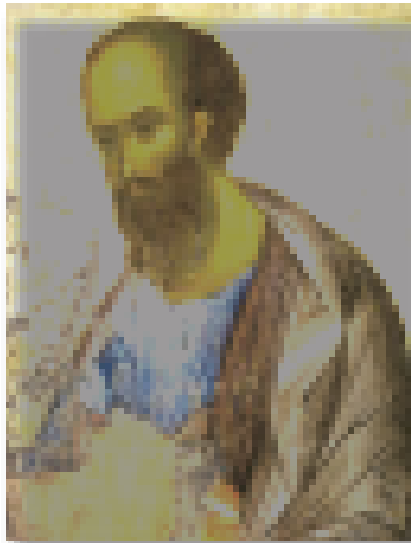
Σέ μία ἀπὸ τίς ἐπιστολές του ὁ μεγάλος αὐτός Ἀπόστολος, ἀνοίγει τὰ τρισβαθὰ τῆς ψυχῆς του καὶ φανερώνει στὸν Τιμόθεο τὸ βάθος καὶ τὸ ὕψος τῆς τελικῆς βαθμίδας στὴν ὁποία κινεῖται ἡ ταπείνωσή του.

«Τέκνον Τιμόθεε... Χριστός Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλούς σῶσαι, ὡν πρῶτος εἰμὶ ἐγώ». (Τιμοθ. 1,15).

Ὁ Παῦλος, ὁ κορυφαῖος Ἀπόστολος, πρῶτος τῶν ἁμαρτωλῶν! Ναί, ἔτσι τὸ γράφει, ἔτσι τὸ αἰσθάνεται καὶ τὸ διακηρύττει καὶ ἀσφαλῶς δέν εἶναι μόνο πραγματικότητα ἀλλὰ ξεχειλισμα τῆς βαθειᾶς ταπείνωσής του. Τῆς ταπείνωσης ἐκείνης μετὸν ὁποία ἔχει στραμμένη τὴν προσοχή του μόνο πρὸς τὸν ἑαυτό του. Βλέπει τὸ ἁμαρτωλὸ παρελθόν, ἐνθυμεῖται τὰ λάθη, τίς πτώσεις καὶ τὰ σφάλματά του καὶ οὐδόλως βλέπει τὰ πταίσματα καὶ τὰ λάθη τῶν ἄλλων.

Τῆς ταπείνωσης, μετὸν ὁποία ἀναγνωρίζει σάν λυτρωτὴ καὶ Σωτῆρα του τὸν Κύριο καὶ δίνεται ὀλότελα σέ Ἐκεῖνον καὶ στοὺς θέλῃμά Του. Τῆς ταπείνωσης, ἡ ὁποία ὀδηγεῖ πλήθη ἀνθρώπων στὴν ἐπίγνωση τῆς ἀλήθειας, τῆς κατὰ Θεὸν ζωῆς καὶ ἀληθινῆς σωτηρίας. Αὐτῆς τῆς ἀληθινῆς ἐπίγνωσης τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ αὐτῆς τῆς ταπείνωσης ἔκφραση καὶ ξεχειλισμα ὑπῆρξε ἡ διαβεβαίωση τοῦ Παύλου, ὅτι εἶναι ὁ ἁμαρτωλότερος ὄχι μόνο τῶν ἁμαρτωλῶν, ἀλλὰ πάντων τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ὑποποίος ταπείνωση κατὰ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, δέν εἶναι μία ψευδαίσθηση, οὔτε μία τάση νά

Τοῦ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβυτέρου
Ἐμμανουὴλ Μπαριωτάκη
Ἀρχιερ. Ἐπιτρόπου Ἱ. Μητροπόλεως

καὶ σπουδαία καὶ μάλιστα ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, μπορεῖ νά δείχνει ἀρετές καὶ νά κερδίζει τὸν θαυμασμό καὶ τὴν ἐκτίμηση τῶν συνανθρώπων του, ἂν ἀπουσιάζει ὅμως ἀπ' αὐτόν ἡ ταπείνωση, τότε εἶναι ἕνα μηδέν. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας θέλοντας νά προβάλλουν ὡς πρώτη δύναμη πνευματικῆς ἀνάτασης τοῦ ἀνθρώπου τὴν ταπείνωση, γράφουν. «Ὁ αἰσθανθεὶς τῶν ἑαυτοῦ ἁμαρτιῶν, μείζων τοῦ ἐγείροντος τοὺς νεκρούς εἶναι». Δηλαδή αὐτὸς πού μετὰ ταπείνωση συναισθάνεται τίς ἁμαρτίες του εἶναι κατὰ πολὺ ἀνώτερος ἀπ' ἐκεῖνον πού καὶ θαύματα κάνει καὶ νεκρούς ἀνασταίνει.

Ὁ Μέγας Βασίλειος διαβεβαίώνει ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πειρασμούς, τίς θλίψεις, τίς δοκιμασίες καὶ ταλαιπωρίες πού κάνουν τὴν ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀληθινὸ μαρτύριο, ὀφείλονται στὴν ἔλλειψη ταπείνωσης. Ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος τὴν στερεῖται, δέν μπορεῖ νά ἔχει πρόοδο πνευματική. Μονίμως θά παραμένει πνευματικὰ νήπιος, χωρὶς προκοπή ψυχῆς, χωρὶς πρόοδο ζωῆς, ἀδύναμος καὶ ἐλλιπής.

Μόνο ὅταν ὑπερπηδήσει τὰ ἐμπόδια τῆς ἀτολμίας καὶ ἀδυναμίας του, τὰ ὁποῖα τὸν παραπλανοῦν, καὶ δεχθεὶ τὴν πραγματικὴ ταπείνωση ὡς τὴν ὕψιστη ἀρετὴ, μόνο ὅταν λαιδοροῦμενους προσεύχεται, διωκόμενος ἀνέχεται, βλασημούμενος συγχωρεῖ καὶ περιφρονούμενος ἀγαπᾷ, τότε γίνεται ἀνίκητος. Ἡ ψυχὴ του γαληνεύει, ἡ ζωὴ του ὁμορφαίνει καὶ διὰ τῆς ὕψιστης αὐτῆς δύναμης φθάνει στὴν τελειότητα.

Γι' αὐτὸ τολμῶ, ἀδελφοί, νά παρακαλέσω τὴν ἀγάπη σας, μετὸν τὴν δύναμη τῆς ψυχῆς μας νά ἀγαπήσουμε αὐτὴ τὴν σπουδαία ἀρετὴ, νά τὴν ἐκτιμήσουμε, νά τὴν ἐφαρμόσουμε καὶ μετὰ αὐτὴ νά ἀγωνισθοῦμε γιὰ νά ἀπαλλάξουμε τὸν ἑαυτό μας ἀπὸ κάθε λάθος καὶ πάθος, γιὰ νά μπορέσουμε νά προσφέρουμε ἀγάπη καὶ βοήθεια καὶ στὸν ἄλλο τὸν ἄνθρωπο, τὸν συνάνθρωπο, πού τόσο ἔχει ἀνάγκη.

ΛΑΛΕΙΜΕ «ΌΛΟΙ ΤΑ ΦΑΓΑΜΕ»

Τοῦ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβυτέρου
Εὐαγγέλου Παχυγιαννάκη, Ἀρχιερ. Ἐπιτρόπου
τῆς Ἱ.Μ. Πέτρας & Χερρονήσου

Δέν εἶναι παράδοξο ἄν πεῖ κανεῖς πώς πολλά παρὰξενά καί ἀντιφατικά μποροῦν νά βροῦν τήν κατάφασή τους στήν Χριστιανική διδασκαλία. Ὁ κόσμος μιᾶ γιά ἀξίες, γιά τήν οἰκογένεια, τήν πολιτεία, τήν Ἐκκλησία, τήν κοινωνία μέ δικά του κριτήρια καί δικές του, βέβαια, ἀξιολογικές ἀναγωγές καί ἐκτιμήσεις. Ὁ Χριστός, ὅμως, τά γκρεμίζει σέ πολλές περιπτώσεις ὅλα αὐτά, γιά νά χίσει ἕναν δικό του, καινούργιο κόσμο ἀξιών, πού στηρίζεται σέ ἄλλες βάσεις καί διαφορετικές ἀξιολογήσεις.

Ποιά μορφή οἰκογένειας μποροῦμε νά ἔχομε σήμερα σάν πρότυπο, καί πού νά στηρίζομε τίς ἐλπίδες μας, προκειμένου νά φτιάξομε μιά ὑγιή κοινωνία; Ἀφήστε, πού σήμερα φτάσαμε στό σημεῖο νά μιᾶμε γιά οἰκογένεια καί νά ἐννοοῦμε κάθε ψυχανώμαλο ὁμοφυλοφιλικό μόρφωμα ἢ ὁποιαδήποτε αὐτονομημένη μορφή συμβίωσης. Ἀλλά καί σέ φυσιολογική μορφή, ὅταν ἡ οἰκογένεια χίσει ἕνα κάστρο ἐγκεντριζομένου καί κλείνεται μέσα σ' αὐτό ἐπιδιώκοντας μόνο τήν εὐδαιμονία τῶν μελῶν της, τήν καλοπέραση καί τήν ὑλική αὐξηση καί πρόοδό τους, τότε, τί καλό μποροῦμε νά περιμένομε γιά τό εὐρύτερο κοινωνικό σύνολο; Ἰδιαίτερα σήμερα μέσα στήν οικονομική καί εὐρύτερα πνευματική κρίση πού μᾶς μαστίζει, χρειάζεται μιά ἐπανεξέταση τῶν πραγμάτων. Νά δοῦμε τόν ἑαυτό μας μέ τιμιότητα στόν καθρέπτη τῆς αὐτογνωσίας. Καί στό σημεῖο αὐτό, ἡ φράση πού εἰπώθηκε μέσα στό ἀκατάσχετο ἀλαλούμ τῶν κάθε λογῆς γνωμῶν καί ἀπόψεων, πού ἀναφέρονται στήν σημερινή οικονομική κρίση, ἡ φράση: «ὄλοι τά φάγαμε», μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ὡς φράση αὐτογνωσίας.

«Ὅλοι τά φάγαμε», στήν κυριολεξία, γιατί ὄλοι εἴμαστε συμμετοχοί καί συνυπεύθυνοι σ' αὐτή τήν κατρακύλα πού βρίσκεται ἡ χώρα μας σήμερα. Κανεῖς ποτέ δέν παίξει ἕνα παιγνίδι μόνος του. Χρειάζεται συμπαίκτης. Καί ὁ συμπαίκτης στό ἄθλιο αὐτό παιγνίδι τοῦ ξεπουλήματος τῆς χώρας μας μέ τήν πολιτική ἐξουσία, εἶναι ὁ καθένας ἀπό ἐμᾶς. Ἡ συναλλαγή μέ τούς ἐκάστοτε κυβερνῶντες. Ἡ ἀνταλλαγή ψήφων μέ ρουσφέτι. Ἡ ἀθλιότητα τοῦ πολιτικοῦ μας βίου δέν εἶναι κατόρθωμα τῶν πολιτικῶν, εἶναι ἀπότοκο τῆς ἀνευθυνότητας τῶν πολιτῶν, καί ἡ πρακτική τοῦ βολέματος.

Στό εὐαγγέλιο βλέπομε μιά πλήρη ἀνατροπή. Ἐκεῖ στήν ὁμορφη ἀκρογιαλιά τῆς Γαλιλαίας δύο νέοι καταρτίζουν τά δίκτυά τους γιά νά ψαρέψουν. Εἶναι ἡ δουλειά τους αὐτή. Καί πιο κάτω ἄλλοι δύο νέοι, τά παιδιά τοῦ Ζε-

βεδαίου, εἰσιάζονται τά δίκτυα τους κι αὐτοί γιά τόν ἴδιο σκοπό. Νά δουλέψουν, βοηθώντας τόν γέρο πατέρα τους, νά θρέψουν τήν οἰκογένειά τους. Μέχρις ἐδῶ, καλά. Ὅλα ὅμως ἀλλάζουν ἀπό τήν ὥρα πού ἔρχεται ὁ Χριστός. Ἐλάτε κοντά μου, τούς λέει. «*Δεῦτε ὀπίσω μου!*»! «*Οἱ δέ εὐθέως ἠκολούθησαν αὐτῷ*», σημειώνει ὁ εὐαγγελιστής. Δέν ρωτᾶνε τίποτε, ἀλλά οὔτε καί ὁ Χριστός τούς τάζει τίποτα, προκειμένου νά τούς πάρει μαζί Του! Τούς ἐμπιστεύεται καί Τόν ἐμπιστεύονται. Τίποτε ἄλλο. Κι αὐτοί οἱ λίγοι, οἱ ἀγράμματοι, οἱ ψαράδες, μαζί μέ ἄλλους πού ψάρευε ὁ μέγας Ψαράς κι ἔφτιαξε τήν ἁγία Δωδεκάδα Του, ἄλλαξαν τόν κόσμο.

Δυστυχῶς ἐμεῖς διώξαμε τόν Χριστό ἀπό τή σκέψη μας καί τήν καρδιά μας, ἐπομένως καί ἀπό τή ζωή μας. Αὐτό πού μᾶς λείπει δέν εἶναι οὔτε τά χρήματα οὔτε τά πράγματα. Ἐνα μᾶς λείπει, γι' αὐτό μείναμε, κατά τό δή λεγόμενο, ταπί, καί αὐτό εἶναι ὁ Χριστός. Εἴμαστε ἐτοιμοί νά ἐπαναστατήσομε ἐναντία σέ ὁποιοδήποτε ἐμπόδιο μᾶς στήνουν οἱ ἄλλοι, γιατί θεωροῦμε ὡς ὑπαίτιους τούς ἄλλους, βγάζοντας τόν ἑαυτό μας ἀπ' ἔξω. Μπαίνομε κι ἐμεῖς στόν χορό τῶν ἀγανακτισμένων, γιατί νομίζομε πώς ἀπειλεῖται ἡ εὐημερία μας καί τά συμφέροντά μας καί ἀγνοοῦμε πώς τό συμφέρον μας εἶναι τό συμφέρον τοῦ διπλανοῦ μας. Γιατί δέν πιστεύομε σ' αὐτό πού εἶπε ὁ Χριστός, ὅτι καλύτερο εἶναι νά δίνει κανεῖς παρά νά παίρνει καί ν' ἀδικεῖται παρά νά ἀδικεῖ. Κι ἀλίμονο, ἄν μᾶς κρίνει ὁ Θεός μέ τή δικαιοσύνη Του!

Ὅμως, ἄν ἀκούγαμε τόν Ἐπαναστάτη Χριστό θά μᾶς ἔλεγε: «*Ἐπαναστατήστε πρῶτα ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ σας καί ὕστερα ἐναντία σούς ἄλλους!*»! Γιά ν' ἀποκτήσομε τό δικαίωμα τοῦ ἐπαναστάτη, πρέπει πρῶτα νά ξεσηκωθοῦμε κατά τοῦ ἑαυτοῦ μας καί ὕστερα κατά τῆς κοινωνικῆς ἀδικίας. Ὁ γνήσιος ἐπαναστάτης ἔχει τά χαρακτηριστικά: τοῦ ἀθῶου, τοῦ καθαρῶ, τοῦ ἀγνοῦ, τοῦ ἀγίου. Καί αὐτά δέν τά κερδίζει κανεῖς μέ κάποιο πτυχίο ἢ κάποιες γνώσεις πού ἐμπορεῦνται οἱ πολιτικάντηδες καί καταφερτζήδες ἢ μέ τήν ἀμπελοφιλοσοφία τοῦ καναπέ, ἀλλά ὅσοι τά ὑπερβαίνουν αὐτά καί θητεύσουν στό σχολεῖο τοῦ μεγάλου Ἐπαναστάτη Χριστοῦ. Διαφορετικά, κανεῖς δέν εἶναι ἀπαλλαγμένος ἀπό τή «μομφή»: «ὄλοι τά φάγαμε»!

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κισάμου καί Σελίνου γνωστοποιεῖται ὅτι τό τελευταῖο διάστημα στήν Κίσαμο καί στό Σέλινο περιέρχονται ὀργανωμένα κλιμάκια ὁμάδων Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ καί Πεντηκοστιανῶν, ἀσκώντας προσηλυτισμό καί προσπαθώντας νά παγιδεύσουν στά δίκτυα τους ἀνυποψίαστους Χριστιανούς μας, ἐκμεταλλεόμενοι τήν ἄγνοια ἢ τήν καλή προαίρεσή των στά θέματα τῆς πίστεώς μας. «Σκοπός μας εἶναι νά ἐνθαρρύνουμε κάθε συνάνθρωπό μας νά μελετήσῃ τήν Ἁγία Γραφή, ἡ ὁποία μπορεῖ νά μᾶς βοηθήσῃ νά ἀντιμετωπίσουμε μέ ἐπιτυχία τά προβλήματα τῆς ζωῆς...», δηλώνουν στίς ἐπιστολές πού μοιράζουν στά σπίτια πού ἐπισκέπτονται, μαζί μέ τό ὑπόλοιπο ὕλικό πού ἀφήνουν.

Πρόκειται περί αἰρετικῶν ὁμάδων οἱ ὁποῖες ἀρνοῦνται τήν διδασκαλία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, τά Ἱερά Μυστήρια, τό Σύμβολο τοῦ Σταυροῦ, τήν Παναγία Μητέρα μας, τίς Ἱερές μας Εἰκόνες, τούς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας, τήν Ἱερά Παράδοση, κ.ἄ. Οἱ αἱρέσεις αὐτές εἶναι δημιουργήματα τῶν τελευταίων δεκαετιῶν καί προσπαθοῦν, διά τοῦ προσηλυτισμοῦ πού ἀσκοῦν, νά ὀδηγήσουν στήν πλάνη καί στήν αἵρεση τό Ὁρθόδοξο Ποίμνιο.

Πρός ἐνημέρωση καί γνώση τῆς ἀλήθειας συνιστοῦμε τά ἑξῆς βιβλία: «Πίσω ἀπό τό προσωπεῖο τῆς σκοπιᾶς», Ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας, «Πεντηκοστιανοί καί Ὁρθοδοξία», Ἐκδ. π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζόπουλου, «Ἐγχειρίδιο αἱρέσεων καί παραχριστιανικῶν Ὁμάδων», Ἐκδ. «Διάλογος», «Ἐφώδιο Ὁρθοδοξίας», Ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Συνιστοῦμε ἐπίσης, προτρέπομε καί παρακαλοῦμε τούς ἀδελφούς μας Ὁρθοδόξους Χριστιανούς νά μείνουν πιστοί στίς ἀλήθειες τῆς Ἐκκλησίας μας, σταθεροί στήν πίστη τῶν Πατέρων μας, ἀκούοντας τήν προτροπή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «...ἀδελφοί, στήκετε, καί κρατεῖτε τάς παραδόσεις ἅς ἐδιδάχθητε εἴτε διά λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν», (Β' Θεσ. 2,15).

«Λόγος εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου»

... Ἄν ὁ θάνατος τῶν ὁσίων εἶναι τίμιος καὶ ἡ μνήμη δικαίου συνοδεύεται ἀπὸ ἐγκώμια, πόσο μᾶλλον τὴ μνήμη τῆς ἀγίας τῶν ἁγίων, διὰ τῆς ὁποίας ἐπέρχεται ὅλη ἡ ἀγιότης στοὺς ἁγίους, δηλαδὴ τὴ μνήμη τῆς ἀειπάρθενης καὶ Θεομήτορος, πρέπει νὰ τὴν ἐπιτελοῦμε μὲ τὶς μεγαλύτερες εὐφημίες.

Αὐτὸ πράττουμε ἐορτάζοντας τὴν ἐπέτειο τῆς ἀγίας κοιμήσεως ἢ μεταστάσεώς της, ποὺ ἂν καὶ αὐτὴ εἶναι λίγο κατώτερη ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους, ὅμως ξεπέρασε σὲ ἀσύγκριτο βαθμὸ καὶ τοὺς ἀγγέλους καὶ τοὺς ἀρχαγγέλους καὶ ὅλες τὶς ὑπερκόσμιες δυνάμεις διὰ τῆς ἐγγύτητός της πρὸς τὸν Θεὸ καὶ διὰ τῶν ἀπὸ παλαιὰ γραμμένων καὶ πραγματοποιημένων σ' αὐτὴ θαυμασίων.

Ὁ θάνατός της εἶναι ζωηφόρος, μεταβαίνοντας σὲ οὐράνια καὶ ἀθάνατο ζωὴ, καὶ ἡ μνήμη τούτου εἶναι χαρμόσυνη ἐορτὴ καὶ παγκόσμια πανήγυρις, ποὺ ὄχι μόνον ἀνανεώνει τὴ μνήμη τῶν θαυμασίων τῆς Θεομήτορος, ἀλλὰ καὶ προσθέτει τὴ κοινὴ καὶ παράδοξη συνάθροιση τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων ἀπὸ κάθε μέρος τῆς γῆς γιὰ τὴν πανίερη κηδεὶα της, μὲ θεόληπτους ὕμνους, μὲ τὶς ἀγγελικὲς ἐπιστασίες καὶ χοροστασίες καὶ λειτουργίες γι' αὐτήν.

Οἱ Ἀπόστολοι προπέμπουν, ἀκολουθοῦν, συμπράττουν, ἀποκροῦν, ἀμύνονται καὶ συνεργοῦν μὲ ὅλη τὴ δύναμη μαζί μὲ ἐκείνους ποὺ ἐγκωμιάζουν τὸ ζωαρχικὸ καὶ θεοδόχο ἐκείνο σῶμα, τὸ σωστικὸ φάρμακο τοῦ γένους μας, τὸ σεμνολόγημα ὅλης τῆς κτίσεως.

Ἐνῶ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος Σαββαῶθ καὶ Υἱὸς αὐτῆς τῆς ἀειπάρθενης, εἶναι ἀοράτως παρὼν καὶ ἀποδίδει στὴ μητέρα τὴν ἐξόδιο τιμὴ. Στὰ χέρια του ἐναπέθεσε καὶ τὸ θεοφόρο πνεῦμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἔπειτα ἀπὸ λίγο μεταδέτει καὶ τὸ συζυγικὸ πρὸς ἐκείνο σῶμα σὲ χῶρο αἰεῖζω καὶ οὐράνιο.

Διότι μόνον αὐτὴ, εὐρισκομένη ἀνάμεσα στὸ Θεὸ καὶ σ' ὀλόκληρο τὸ ἀνθρώπινο γένος, τὸν μὲν Θεὸν κατέστησε υἱὸν ἀνθρώπου, τοὺς δὲ ἀνθρώπους ἔκανε υἱὸς Θεοῦ, οὐρανώσασα τὴ γῆ καὶ θεώσασα τὸ γένος. Καὶ μόνον αὐτὴ ἀπὸ ὅλες τὶς γυναῖκες ἀναδείχθηκε μητέρα τοῦ Θεοῦ ἐκ φύσεως πάνω ἀπὸ κάθε φύση. Ὑπῆρξε βασίλισσα κάθε ἐγκοσμίου καὶ ὑπερκοσμίου κτίσματος.

Τώρα ἔχοντας καὶ τὸν οὐρανὸ κατάλληλο κατοικητήριον, ὡς ταιριαστὸ τῆς βασιλείου, στὸν ὁποῖο μετατέθηκε σήμερα ἀπὸ τὴ γῆ, στάθηκε καὶ στὰ δεξιὰ τοῦ παμβασιλέως μὲ διάχρυσον ἱματισμὸν ντυμένη καὶ στολισμένη, ὅπως λέγει ὁ προφήτης. (Ψαλμ. 44,11). Διάχρυσον ἱματισμὸν, ποὺ σημαίνει

στολισμένη με τις παντοειδείς ἀρετές. Διότι μόνο αὐτὴ κατέχει τώρα μαζί με τὸ θεοδόξαστο σῶμα καὶ με τὸν Υἱό, τὸν οὐράνιο χῶρο. Δὲν μποροῦσε πραγματικὰ γῆ καὶ τάφος καὶ θάνατος νὰ κρατεῖ ἕως τὸ τέλος τὸ ζωαρχικὸ καὶ θεοδόχο σῶμα τῆς καὶ ἀγαπητὸ ἐνδιαίτημα οὐρανοῦ καὶ τοῦ οὐρανοῦ τῶν οὐρανῶν.

Ἀποδεικτικὸ γιὰ τοὺς μαθητὲς στοιχεῖο περὶ τῆς ἀναστάσεώς τῆς ἀπὸ τοὺς νεκροὺς γίνονται τὰ σινδόνια καὶ τὰ ἐντάφια, ποὺ μόνα ἀπέμειναν στὸ τάφο καὶ βρέθηκαν ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἦλθαν νὰ τὴν ζητήσουν, ὅπως συνέβηκε προηγούμενα με τὸν Υἱὸ καὶ Δεσπότη. Δὲν χρειάστηκε νὰ μείνει καὶ αὐτὴ ἐπίσης γιὰ λίγο πάνω στὴ γῆ, ὅπως ὁ Υἱὸς τῆς καὶ Θεός, γι' αὐτὸ ἀναλήφθηκε ἀμέσως πρὸς τὸν ὑπερουράνιο χῶρο ἀπὸ τὸν τάφο.

Μὲ τὴν ἀνάληψή τῆς ἡ Θεομήτωρ συνῆψε τὰ κάτω με τὰ ἄνω καὶ περιέλαβε τὸ πᾶν με τὰ γύρω τῆς θανάσια, ὥστε καὶ τὸ ὅτι εἶναι ἐλαττωμένη πολὺ λίγο ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους, γευόμενη τὸ θάνατο, ἀξάνει τὴ ὑπεροχὴ τῆς σὲ ὅλα. Καὶ ἔτσι εἶναι ἡ μόνη ἀπὸ ὅλους τοὺς αἰῶνες καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀρίστους ποὺ διαιτᾶται με τὸ σῶμα στὸν οὐρανὸ μαζί με τὸν Υἱὸ καὶ Θεό.

Ἡ Θεομήτωρ εἶναι ὁ τόπος ὅλων τῶν χαρίτων καὶ πλήρωμα κάθε καλοκαγαθίας καὶ εἰκόνα κάθε ἀγαθοῦ καὶ κάθε χρηστότητος, ἀφοῦ εἶναι ἡ μόνη ποὺ ἀξιώθηκε ὅλα μαζί τὰ χαρίσματα τοῦ Πνεύματος καὶ μάλιστα ἡ μόνη ποὺ ἔλαβε παράδοξα στὰ σπλάχνα τῆς ἐκείνον στὸν ὁποῖο βρίσκονται οἱ θησαυροὶ ὅλων τῶν χαρισμάτων. Τώρα δὲ με τὸ θάνατό τῆς προχώρησε ἀπὸ ἐδῶ πρὸς τὴν ἀθανασία καὶ δίκαια μετέστη καὶ εἶναι συγκάτοικος με τὸν Υἱὸ στὰ ὑπερουράνια σκηνώματα καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπιστατεῖ με τὶς ἀκοίμητες πρὸς αὐτὸν πρεσβεῖες ἐξιλεώνοντας αὐτὸν πρὸς ὅλους μας.

Εἶναι τόσο πολὺ πλησιέστερη ἀπὸ τοὺς πλησιάζοντας τὸ Θεό, ὄχι μόνο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἀγγελικὲς ἱεραρχίες. «Τὰ Σεραφεῖμ στέκονταν γύρω του» (Ἡσαΐας 6,2) καὶ ὁ Δαυὶδ λέγει: «παρέστη ἡ βασίλισσα στὰ δεξιὰ σου».

Βλέπετε τὴ διαφορὰ τῆς στάσεως; Ἀπ' αὐτὴ μπορεῖτε νὰ καταλάβετε καὶ τὴ διαφορὰ τῆς, κατὰ τὴν ἀξία τῆς τάξεως. Διότι τὰ Σεραφεῖμ ἦταν γύρω ἀπὸ τὸ Θεό, πλησίον δὲ στὸν ἴδιο μόνον ἡ βασίλισσα καὶ μάλιστα στὰ δεξιὰ του. Ὅπου κάθισε ὁ Χριστὸς στὸν οὐρανό, δηλαδὴ στὰ δεξιὰ τῆς μεγαλωσύνης, ἐκεῖ στέκεται καὶ αὐτὴ τώρα ποὺ ἀνέβηκε ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανό.

Ποιὸς δὲν γνωρίζει ὅτι ἡ Παρθενομήτωρ εἶναι ἐκείνη ἡ βάτος ποὺ ἦταν ἀναμμένη ἀλλὰ δὲν καταφλεγόταν. (Ψαλμ. 44,19). Καὶ αὐτὴ ἡ λαβίδα, ποὺ πήρε τὸ Σεραφεῖμ, τὸν ἄνθρακα ἀπὸ τὸ θυσιαστήριο, ποὺ συνέλαβε δηλαδὴ ἀπυρπολήτως τὸ θεῖο πῦρ καὶ κανεὶς ἄλλος δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἔλθει πρὸς τὸ Θεό. Ἐπομένως μόνη αὐτὴ εἶναι μεθόριο τῆς κτιστῆς καὶ τῆς ἄκτιστης φύσεως.

Ποιὸς θὰ ἀγαποῦσε τὸ Υἱὸ καὶ Θεὸ περισσότερο ἀπὸ τὴ μητέρα, ἡ ὁποία ὄχι μόνο μονογενῆ τὸν γέννησε, ἀλλὰ καὶ μόνη τῆς αὐτῆ χωρὶς ἀνδρική ἔνωση, ὥστε νὰ εἶναι τὸ φίλτρο διπλάσιο.

Ὅπως λοιπὸν, ἀφοῦ μόνο δι' αὐτῆς ἐπεδήμησε πρὸς ἐμᾶς, φανερώθηκε καὶ συναναστράφηκε με τοὺς ἀνθρώπους, ἐνῶ πρὶν ἦταν ἀθέατος, ἔτσι καὶ στὸν μελλοντικὸ ἀτελεύτητο αἰῶνα κάθε πρόσδος καὶ ἀποκάλυψη μυστηρίων χωρὶς αὐτὴν θὰ εἶναι ἀδύνατος.

Διὰ μέσου τῆς Θεομήτορος θὰ ὑμνοῦν τὸ Θεὸ γιὰτὴ αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία, ἡ προστάτης καὶ πρόξενος τῶν αἰωνίων. Αὐτὴ εἶναι θέμα τῶν προφητῶν, ἀρχὴ τῶν Ἀποστόλων, ἐδραῖωμα τῶν μαρτύρων, κρηπίς τῶν διδασκάλων, ἡ ρίζα τῶν ἀπορρήτων ἀγαθῶν, ἡ κορυφὴ καὶ τελείωση κάθε ἀγίου.

Ὡ Παρθένε θεία καὶ τώρα οὐρανια, πῶς νὰ περιγράψω ὅλα σου τὰ προσόντα; Πῶς νὰ σὲ δοξάσω, τὸ θησαυρὸ τῆς δόξας; Ἐσένα καὶ ἡ μνήμη μόνο ἀγιάζει αὐτὸν ποὺ τὴν χρησιμοποιεῖ.

Μετὰδωσε πλούσια λοιπὸν τὰ χαρίσματά σου στὸ λαὸ σου, Δέσποινα, δῶσε τὴ λύση τῶν δεινῶν μας, μετάρπρεψε ὅλα πρὸς τὸ καλύτερο με τὴ δύναμή σου, δίδοντας τὴ χάρη σου γιὰ νὰ δοξάζουμε τὸν προαιώνιο Λόγο ποὺ σαρκώθηκε ἀπὸ σένα γιὰ μᾶς μαζί με τὸν ἄναρχο Πατέρα καὶ τὸ ζωοποιὸ Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς ἀτελεύτητους αἰῶνες. Γένοιτο....

(*Νεοελληνικὴ ἀπόδοση*)
Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὶς Πατερικὲς ἐκδόσεις
«Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς», τόμος 10ος.

Τό περιοδικό μας με τήν ευκαιρία τής συμπλήρωσης 100 χρόνων από τό θάνατο τοῦ «Ἀγίου» τής Λογοτεχνίας μας, Ἀλέξανδρου Παπαδιαμάντη, δημοσιεύει σέ κάθε τεῦχος του, καθ' ὄλο τό ἔτος, καί ἓνα ἄρθρο ἀφιερωμένο στή ζωή καί τό ἔργο του.

Ὁ ἐρωτικός Παπαδιαμάντης

Μέ ἀφορμή τή συμπλήρωση 100 χρόνων από τό θάνατο τοῦ Ἀλέξανδρου Παπαδιαμάντη (πέθανε στή Σκιάθο στίς 2 Ἰανουαρίου 1911) γράφτηκαν πολλά ἄρθρα στόν ἡμερήσιο τύπο, πραγματοποιήθηκαν ἐκδηλώσεις καί ἐκδόθηκαν ἀρκετά βιβλία μέ θέμα τό ἔργο του, μέ ποικίλες προσεγγίσεις.

Ἡ καταγραφή τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων τής ἐποχῆς, ἡ θρησκευτικότητα, ἡ φυσιολατρεία ἀλλά κι ὁ ἐρωτισμός, ὁ παγανιστικός αἰσθησιασμός, εἶναι κάποιοι

*Τῆς κ. Βασιλικῆς Ἀλεξανδράκη,
Φιλολόγου*

θεματικοί ἄξονες πάνω στούς ὁποίους κινοῦνται οἱ σύγχρονοι μελετητές τοῦ Παπαδιαμάντη, ἀναγνωρίζοντας πάντα τή λογοτεχνική ἀξία τοῦ ἔργου του.

Πολλοί εἶναι ἐκεῖνοι πού θά ἀναρωτηθοῦν ἐάν ὁ Παπαδιαμάντης εἶναι πράγματι ἐρωτικός, ἀφοῦ γιά χρόνια ἄκουγαν γιά τόν "κοσμοκαλόγερο", τό "φιτωχούλη τοῦ Θεοῦ", τόν "κύρ Ἀλέξανδρο" καί τόν φαντάζονταν ὡς ἕναν μονήρη, ἀντιερωτικό γέροντα. Ὡστόσο, μιά πιό προσεκτική μελέτη τοῦ ἔργου του καταδεικνύει ὅτι ὁ συγγραφέας ἐμμένει στήν καταγραφή τῶν συναισθημάτων μέ λυρικό

τρόπο, οἱ εἰκόνες ἀποπνέουν αἰσθησιασμό κι ὅτι ὁ ἔρωτας, τό πάθος πρωταγωνιστοῦν.

Ἔτσι διακεκριμένοι μελετητές παραδέχονται ὅτι μία ἰδιαίτερη κατηγορία τοῦ ἔργου του εἶναι καί τά ἐρωτικά. Σέ αὐτά οἱ ἥρωες τοῦ Παπαδιαμάντη εἶναι ἕνα ἐρωτικό σύμπαν μέ καλλίπυγες κορασίδες, μοναχικούς ἀπέλπιδες ἐρωτευμένους, λαϊκές γυναῖκες πού προκαλοῦν ρίγη ἡδονῆς καί παντοῦ ἔρωτες πού διασταυρώνουν τά ζήφη τους. Τά ἐρωτικά διηγήματα μποροῦν μάλιστα νά διακριθοῦν σέ δύο κατηγορίες: Στήν πρώτη κατηγορία ἀνήκουν τά λεγόμενα "αὐτοβιογραφικά", ὅπου ὁ ἴδιος ὁ πεζογράφος ἐξιστορεῖ προσωπικά βιώματα, ἱστορίες καί περιπέτειες, προσπαθώντας ὅμως νά κρυφτεῖ πίσω ἀπό κάποιο προσωπεῖο, ἐνῶ στή δεύτερη περιγράφονται ἐρωτικές ἱστορίες βασικῶν ἡρώων του.

Στήν πρώτη κατηγορία ὑπάγονται ἀνάμεσα στά ἄλλα τά πολύ γνωστά "Ὀνειρο στό κύμα", "Ρόδινα ἀκρογιάλια", "Ἡ Φαρμακολύτριά", "Ὀλόγυρα στή λίμνη", "Ἰπό τήν βασιλικήν δρῦν". Τό ἀπόσπασμα ἀπό τό "Ὀνειρο στό κύμα" εἶναι δηλωτικό τής εἰκονοπλαστικῆς δύναμης καί τοῦ ἀθῶου ἐρωτισμοῦ τοῦ πεζογράφου. «Ἦτον ἀπόλαυσις, ὄνειρον, θαῦμα... Διέβλεπα τήν ὄσφυν τῆς τήν εὐλύγιστον, τά ἰσχία τῆς, τās κνήμας, τούς πόδας τῆς, μεταξύ σκιᾶς καί φωτός, βαπτιζόμενα εἰς τό κύμα. Ἐμάντενα τό σπέρνο τῆς, τούς κόλπους τῆς, γλαφυρούς προέχοντας, δεχομένους ὄλας τῆς αὔρας τās ριπᾶς καί τῆς θαλάσσης τό θεῖον ἄρωμα. Ἦτον ἴνδαλμα, ἀφάνταστον ὄνειρον ἐπιπλέον εἰς τό κύμα. Ἦτο νηρηῖς, σειρήν, πλέουσα ὡς πλέει ναῦς μαγική, ἡ ναῦς τῶν ὀνείρων...». Στή "Φαρμακολύτριά" ὁ ἴδιος πάλι ὁ Παπαδιαμάντης διακατέχεται ἀπό ἕνα πάθος, ἀπό τό ὁποῖο μάλιστα δέ θέλει νά γιαιτρευτεῖ. Ὁ ἥρωας καταφεύγει στό ναό τῆς ἁγίας Ἀναστασίας τῆς "Φαρμακολύτριάς" γιά τήν ὁποία λεγόταν ὅτι, ἂν ἔζωνε κάποιος τό ναό τῆς ἐπτά φορές μέ σκοινί ἀπό γνήσιο κερί, θά μπορούσε νά λυτρωθεῖ ἀπό τά μάγια τοῦ ἔρωτα. Ὄταν, ὥστόσο, στό τέλος ἡ ἁγία δέν κάνει τό θαῦμα τῆς, ὁ πρωταγωνιστής θά ἀναφωνήσῃ: «Ἐσπκῶθην καί ἔφυγα. Ἡσθανόμην ἀγρίαν χαράν, διότι ἡ Ἁγία δέν εἶχε εἰσακούσει τήν δέησίν μου».

Τά πρῶτα αὐτά διηγήματα χαρακτηρίζονται ἀπό τή νοσταλγία καί τό ρεμβασμό, ἐνῶ ἡ ματαιώση καί τό ἀνεκπλήρωτο βασανίζουν τό κεντρικό πρόσωπο τοῦ διηγήμα-

τος. Στις περιγραφές ο Παπαδιαμάντης είναι κατ' ἐξοχήν λυρικός και γι' αυτό τον απέκαλεσαν και ποιητή. Ο ποιητής Χριστόφορος Λιοντάκης, στο έργο του που εκδόθηκε πρόσφατα (Ιούνιος 2010) με τίτλο «Έρωτικός Παπαδιαμάντης», αναφέρει χαρακτηριστικά: «Ο Παπαδιαμάντης μεγαλύνει το άσημαντο τιθασεύοντας το μεγαλειώδες. Μέσα από την αλλημεία δημιουργείται η μαγεία του λόγου του. Πρόκειται για την απόλυτη δοξολογία του μικρόκοσμου, για την απόλυτη μελωδία του άκραίου καμηού».

Η δεύτερη κατηγορία των έρωτικών διηγημάτων, που αναφέρονται σε έρωτικές περιπέτειες άλλων προσώπων, μπορεί να διακριθεί και σε τρεις άλλες υποκατηγορίες. Στην πρώτη ανήκουν διηγήματα που αναφέρονται σε νέους που καρδιοχτυπούν και που βασανίζονται από ανεκπλήρωτους έρωτες. Τέτοια είναι: «Γιά την περηφάνεια», «Ο έρωτας σά χιόνια», «Έρωσ-Ήρωσ» και «Η νοσταλγός». Στο διήγημα «Έρωσ-Ήρωσ» (έχει γυριστεί και σε ταινία μικρού μήκους) ο μικρός ναύτης, ο Γιωργής της Μπούρμπαινας, βλέπει να ματαιώνεται το όνειρό του να παντρευτεί την Άρχοντω με την οποία έπαιζε από μικρός, η την παρακολουθούσε σά μαγεμένος σά παιγνίδια της με τις συνομήλικες. Ο Γιωργής παλεύει με τον πόθο, με τη δύναμη του έρωτα. Τυφλώνεται, βασανίζεται αισθάνεται αδύναμος. Όσοσο ως ήρωας του Παπαδιαμάντη, νικά όλες τις σκέψεις που τον θέλουν να γίνεται εύάλωτος συναισθηματικά, πρυτανεύει η λογική και αποβάλλει το πάθος. Τά διηγήματα της δεύτερης υποκατηγορίας αναφέρονται σε μία έρωτική περιπέτεια με εύτυχη κατάληξη. Τέτοια διηγήματα είναι μόνο τρία: «Η βλαχοπούλα», «Θέρος-Έρωσ» και «Τό Καμίνι». Στην τελευταία υποκατηγορία ανήκουν διηγήματα που στο πλαίσιο μις έρωτικής ιστορίας αναπτύσσεται μία έντονη κοινωνική κριτική, σπλητεύονται οί κοινωνικές άδικίες, τά κοινωνικά άδιέξοδα, οί προλήψεις, κρίνονται άταίριαστοι γάμοι και δημιουργείται γόνιμο έδαφος προβληματισμού και περισυλλογής. Σέ αυτά τά διηγήματα είναι φανερό ότι υποχωρεί το έρωτικό - λυρικό στοιχείο και αναδεικνύονται η ειρωνεία, τό χιοῦμορ και η κριτική διάθεση. Τέτοια διηγήματα είναι τά: «Ο καλόγερος», «Οί κουκλοπαντρίες», «Τό τυφλό σοκάκι», «Ο γάμος του Καραχμέτη», «Απόλαυσις σπή γειτονιά», «Χωρίς στεφάνι».

Οί ήρωες των έρωτικών διηγημάτων του Παπαδιαμάντη κυριεύονται από τό πάθος του έρωτα. Ένα πάθος όμως που δέν τούς αλλοιώνει και δέν τούς διαλύει. Αντίθετα, πρόκειται για τή ζωογόνα δύναμη που συγκινεί και μετουσιώνει τον πάσχοντα και τον οδηγεί σε διαφορετικά στάδια πνευματικής ώριμησης. Έξάλλου είναι αυτή η έπιθυμία μις φωτεινής πραγματικότητας, μις άνωτερης

πνευματικής υπόστασης, όπου τά συναισθήματα δέ θά 'ναι "υπό διωγμόν" αλλά θά 'χουν έξέχουσα θέση, δηλωτική τής άξιας και τής ποιότητάς τους, που ένέπνευσε και ταύτιστηκε με τον άσίγαστο πόθο τής παρθενικής ψυχής του δημιουργού, που έζησε μέσα στον κόσμο, χωρίς να μολυνθεί από τις μικρότητες του, χωρίς να διαβρωθεί από τις θανατηφόρες τοξίνες του.

Αυτός έμπεύστηκε και δημιούργησε γοπευμένος από τις ευεργετικές και καλοσυνάτες ήλιαχτίδες ενός όμορφου κόσμου, του κόσμου τής χριστιανικής πίστης που θέση έχουν μόνο οί αυθεντικές άξίες όπως η αγάπη, η άφοσίωση, η ειλικρίνεια και που μās θωπεύουν καθημερινά όλους, όχι όμως μιά θλιβερή χορεία "τέως ανθρώπων" με διαφορετικούς προσανατολισμούς.

Όλες οί αναφορές του Παπαδιαμάντη αποτελούν μία έμπνευση γεμάτη θρησκευτικό παλμό, μία απόλυτα πειθαρχημένη χριστιανική δεοντολογία που άνυψώνει, τέρπει και ανακουφίζει τον άναγνώστη. Σέ μιά έποχή μάλιστα σάν τή δική μας όπου η κρίση των άξιών είναι κοινά παραδεκτή, η ανάγκη έπαναπροσδιορισμού των στόχων και τής δυναμικής μας έμφανίζεται κάτι περισσότερο από έπιβεβλημένη.

Ο Παπαδιαμάντης γίνεται ιεραπόστολος, ένας έμπνευσμένος κήρυκας, ένας κατηχητής που άποκαλύπτει τήν όμορφιά τής άληθινής πίστης και καταδεικνύει πώς ο έρωτας, όταν δέν είναι περιορισμένος στο στενό πεδίο τής σαρκικής απόλαυσης που οί πολλοί τον έχουν τοποθετήσει, γίνεται ζωοπλάστης, στολίζει καρδιές, ξυπνά νοσταλγίες, φωτίζει διαδρομές και άνθίζει σά χείλη αυτό τό χαμόγελο που δέν είναι προσποιητό αλλά αυθεντικό. Όσοσο, αυτό τό χαμόγελο που όλοι τό άναγνωρίζουμε και που έν δυνάμει όλοι μπορούμε να τό άποκτήσουμε, δυστυχώς σήμερα άνθίζει σπάνια. Ο Παπαδιαμάντης, όμως, με τό έργο του μās άνοίγει νέες προοπτικές... Αυτός που έζησε μιά ζωή άγωνίας, να προλάβει να μās δώσει εικόνες ενός κόσμου γεμάτου κατανυκτικού μυστηρίου κι εύδιασμένης αγιότητας. Μία ζωή βιαστικός, να κυνηγή τον ήλιο, τ' όλόφωτο μεγαλείο, για να του γίνει άρωγός σπή δημιουργική του πορεία. Πασχίζει να τον δεί και να τον θαυμάσει πριν δύσει σπή λήθη, σπή παγερότητα μις βιαστικής καθημερινότητας.

Ο ίδιος φωτίστηκε και λαμπρύνθηκε μέσα από τό έργο του. Ένα έργο που άντέχει στο χρόνο, που συνεχώς άνοίγει νέους δρόμους προσέγγισης και που καταξιώνεται καθημερινά ως διάυλος άνθρωπιστικών και ειρηνικών μνημάτων.

Ένορία Αγ. Πατέρων Πολυρρηνίας Κισάμου

Τοῦ Αἰδεσιμ. Ἱερέως Ἰωάννου Κακαουνάκη,
ἀναπλ. Ἐφημερίου τῆς Ἐνορίας

Ἡ Ἐνορία Πολυρρηνίας βρίσκεται 7 χιλ. νότια τῆς Κισάμου. Εἶναι ἓνα ἡμιορεινό χωριό μέ

πλούσια ἱστορία, ἀφοῦ ἀναφέρεται στήν ἀρχαιότητα ὡς μία ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων περιοχῶν τῆς Κρήτης καθὼς διέθετε δικό της νόμισμα, δικό της στρατό καί δικό της λιμάνι. Συνορεύει ἀνατολικά μέ τό χωριό Καλάθηνες, νότια μέ τό Σηρικάρι καί δυτικά μέ τίς Λουσακιές.

Τό ὄνομα «Πολυρρηνία» σημαίνει τόπος μέ πολ-

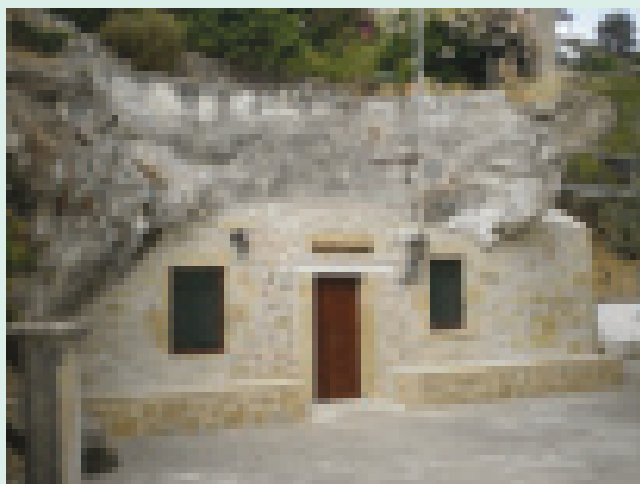
λά ποιμνία. Τά σπίτια τοῦ χωριοῦ εἶναι ὅλα πετρόκτιστα καί τό ἓνα πολύ κοντά μέ τό ἄλλο, μέ στενά καλντερίμια μέσα στόν οἰκισμό. Ὅλοι οἱ ναοί τοῦ χωριοῦ εἶναι κι αὐτοί φτιαγμένοι ἀπό πέτρα. Ἡ Πολυρρηνία ἔχει συνολικά ὀκτώ ἐκκλησίες ἐκ τῶν ὁποίων οἱ δύο εἶναι σπηλαιώδεις ναοί. Ἡ κοινότητα Πολυρρηνίας ἀποτελοῦνταν ἀπό τούς οἰκισμούς Κάτω Παλαιοκοκάστρου, Καρφιανῶν, Γρηγοριανῶν καί Πολυρρηνίας. Λειτουργοῦσε μονοθέσιο δημοτικό σχολεῖο τό ὁποῖο σήμερα δέ λειτουργεῖ, ἀφοῦ σχεδόν ὅλοι οἱ νέοι ἔχουν ἐγκατασταθεῖ στά ἀστικά κέντρα καί τά λιγοστά παιδιά κατεβαίνουν στά δημοτικά σχολεῖα τοῦ Καστελλίου.

Ἀνεβαίνοντας τό δρόμο, γιά νά ἐπισκεφτοῦμε τά ἀρχαία τείχη τῆς Πολυρρηνίας βρίσκομε τό Ναό τῶν Ἁγ. ἐννεήντα ἐννέα (99) Θεοφόρων Πατέρων τῶν ἐν Κρήτῃ Λαμψάντων. Ὁ ναός εἶναι κτισμένος δίπλα ἀπό τά εῤεῖπια τοῦ ἀρχαίου ἱεροῦ τῆς θεᾶς Ἄρτεμης. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ χρησιμοποίησαν τίς πέτρες ἀπό τόν ἀρχαῖο ναό καί ἔκτισαν τόν σημερινό ναό τό 1894 σέ βασιλικό ρυθμό. Οἱ περισσότερες ἀπό τίς πέτρες μέ τίς ὁποῖες εἶναι κτισμένος ὁ ναός ἔχουν ἐπάνω τους χαραγμένες ἐπιγραφές μέ «τάματα» τῶν κατοίκων τῆς ἐποχῆς τῆς εἰδωλολατρίας στήν Κρήτη. Στό ναό ὑπάρχει καί τό κοιμητήριό τῆς Πολυρρηνίας. Τά ἐγκαίνια ἔγιναν ἀπό τόν μακαριστό Ἐπίσκοπο Κισάμου καί Σελίνου Εὐδόκιμο. Στό ναό βρίσκονται καί τεμάχια ἀπό τά ἱερά λείψανα τῶν Ἁγ. Πατέρων, τά ὁποῖα εἶχε φέρεי στό ναό ὁ ἱερομόναχος Γαβριήλ, παλαιότερος ἐφημέριος τῆς Ἐνορίας. Ὁ Ναός ἐορτάζει στίς 7 Ὀκτωβρίου. Ἀνηφορίζοντας τό δρόμο γιά τήν ἀρχαία πόλη καί τά τείχη της, στή θέση Καρρᾶ εἶναι κτισμένος ὁ Ναός τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου (29 Αὐγούστου). Κτήτορες τοῦ Ναοῦ ἦταν ὁ Ἀναστασάκης Νικόλαος καί ἡ σύζυγος του Καμπουράκη Ἀργυρῶ. Πιά νά φτάσει κάποιος στό ἐκκλησάκι, πρέπει νά προχωρήσει πεζός πρός τά Ἀνατολικά ἀπό τό Ναό τῶν Ἁγ. Πατέρων.

Ἐντός τοῦ οἰκισμοῦ τοῦ χωριοῦ στήν πίσω πλευρά τοῦ κοινοτικοῦ γραφείου ὑπάρχει ὁ δίκλητος σπηλαιώδης ναός τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καί τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Πρόκειται γιά

Τό ἐσωτερικό τοῦ Ἱ.Ν. Ἁγ. Πατέρων

Ὁ σπηλαιώδης

Ἱ.Ν. Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου

ἓνα ὁμορφο σπήλαιο μέ λαξευτές βραχώδεις κολώνες στό μέσο τοῦ ναοῦ. Τό τέμπλο του εἶναι φτιαγμένο ἀπό πέτρα. Ἀναφέρεται ὅτι στήν ἀρχαιότητα ἦταν οἰκία εἰδωλολατρικῆς οἰκογένειας. Ὅταν ὁ χριστιανισμός ἀπλώθηκε στήν Κρήτη, τό σπήλαιο μετετράπη σέ χριστιανικό ναό καί τό ἱερό του χρονολογεῖται στήν ἐποχή πού κτίστηκε καί ὁ ναός τῆς Ροτόντας Ἐπισκοπῆς Κισάμου.

Σέ διηγήσεις τῶν γηραιότερων τοῦ χωριοῦ ἀναφέρεται ὅτι κατά τήν ἐποχή τῆς τουρκοκρατίας κάποιος Τοῦρκος κάτοικος χρησιμοποιοῦσε τό σπήλαιο ὡς στάβλο γιά τά πρόβατά του. Ὅταν πῆγαινε τό πρωῖ νά βγάλει τά ζῶα του ἔβρισκε μία εἰκόνα τῆς Παναγίας μέσα στό σπήλαιο καί κάποια ἀπό τά ζῶα του νεκρά. Ὁ Τοῦρκος πέταγε ἔξω τήν εἰκόνα ὅμως τό ἐπόμενο πρωῖνό συνέβαινε ξανά τό ἴδιο γεγονός, ἡ εἰκόνα ἐπέστρεφε μόνη της στό σπήλαιο. Διηγήθηκε τό γεγονός στους κατοίκους καί τοῦ εἶπαν ὅτι ἐκεῖ ἦταν χριστιανικός ναός καί ὅτι θά ἔπρεπε νά βγάλει τά ζῶα του. Ὁ Τοῦρκος τότε ἄφησε τό σπήλαιο καί οἱ κάτοικοι ξαναἔφτιαξαν τήν ἐκκλησία. Ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας πού θαυματοουργικά ἐπέστρεφε φυλάσσεται ἕως σήμερα σέ ἀσφαλές μέρος ἐκτός τοῦ ναοῦ. Ἡ Ἁγία Τράπεζα στό κλίτος τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου δεν ἔχει ἐγκαινιστεῖ.

Στήν εἴσοδο γιά τό Σηρικαριανό φαράγγι εἶναι κτισμένο ἓνα μικρό ἐκκλησάκι ἀφιερωμένο στόν Ἅγ. Ἰωάννη τό Θεολόγο (8 Μαΐου). Χρονολογεῖται στό δέκατο ἕκτο (16^ο) αἰῶνα. Κτήτορες τοῦ ναοῦ ἦταν τρία ἀδέρφια τά ὁποῖα εἶχαν ἔρθει ἀπό τήν Ἀνατολή καί εἶχαν ἐγκατασταθεῖ στήν ἐκεῖ περιοχή. Ἡ παράδοση ἀναφέρει ὅτι ὁ καθένας ἀπό αὐτούς ἔκτισε ἓνα ναό ἀφιερωμένο στόν Ἅγιο τοῦ ὁποίου τό ὄνομα ἔφερε. (Ὁ Ἰωάννης τό ναό τοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ὁ Δημήτρης τό ναό τοῦ Ἅγ. Δημητρίου καί ὁ Χρῆστος τό ναό τοῦ Χριστοῦ σέ γειτονικά χωριά). Ἀναφέρεται ὅτι καί

οἱ τρεῖς ναοί ἔχουν ἴδιο σχῆμα καί μέγεθος. Στό ναό τοῦ Ἅγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου τιμᾶται καί ἡ μνήμη τοῦ Ἅγ. Φανουρίου καί τῆς Ἅγ. Χριστίνας.

Στήν περιοχή τῶν Γρηγοριανῶν ὑπάρχει ὁ ναός τοῦ Ἅγ. Γεωργίου (23 Αὐγούστου), κτισμένος τό 1896 ἀπό τούς κατοίκους τοῦ οικισμού. Πρόσφατα ὁ ναός ἀνακαινίστηκε ἐσωτερικά καί ἐξωτερικά μέ δωρεές καί προσωπική ἐργασία τῶν κατοίκων. Στό ναό ἐορτάζει καί ἡ μνήμη τοῦ Ἀποστόλου Φιλίππου.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης στή θέση «Σταυρός» (21 Μαΐου) θεμελιώθηκε τό 1999 ἀπό τόν κ. Ἀνδρέα Γεωργιλαδάκη, κάτοικο Γαλουβᾶ Λουσακιῶν. Ὁ ναός πανηγυρίζει τήν ἐορτή τοῦ Τιμίου Σταυροῦ (14 Σεπτεμβρίου) καί τή μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀρσενίου τοῦ ἐν Πόρῳ (18 Αὐγούστου). Τά ἐγκαίνια ἔγιναν ἀπό τόν Σεβ. Μητροπολίτη Κισάμου

Τό ἐσωτερικό

τοῦ Ἱ.Ν. Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου

καί Σελίνου Ἀμφιλόχιο τό ἔτος 2005.

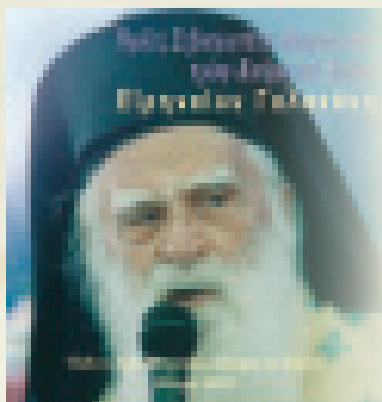
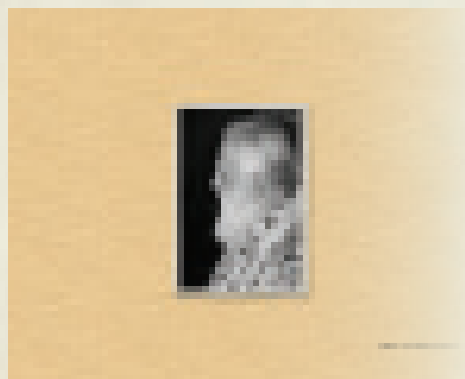
Ὁ ναός τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου (25 Μαρτίου) βρίσκεται στόν οικισμό Καρφιανῶν Πολυρηνίας. Κτήτοράς του ἦταν ὁ Βασίλειος Κουνελάκης τό 1896. Μέ προσωπική του ἐργασία καί μέ ἐράνους κατάφερε νά τελειώσει τό ἐκκλησάκι καί ὅταν τό τελειώσε τότε μόνο πῆγε καί κατοίκησε στήν περιοχή.

Ὁλοκληρώνοντας τήν περιήγησή μας στήν Ἐνορία τῆς Πολυρρήνιας ἀξίζει νά ἀναφέρουμε τήν ὑπαρξη ἑνός δευτέρου σπηλαιώδους ναοῦ στή θέση «Ξώσπηλια» Πολυρρήνιας, ὁ ὁποῖος ἐορτάζει τό Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου (8 Σεπτεμβρίου).

Τήν ἐνορία διακόνισαν μεταξύ ἄλλων καί οἱ ἱερεῖς: Αἰδес. Κων/νος Στραβουδάκης, Αἰδес. Ἰωάννης Ψαράκης, Αἰδес. Στυλιανός Πρασάκης, Αἰδес. Στυλιανός Μουλακάκης, Ἄρχιμ. Γαβριήλ Νικηφορίδης, Αἰδес. Δημήτριος Βολικάκης καί Αἰδес. Ἰωάννης Κακαουνάκης, (τωρινός ἐφημέριος).

Παρουσίαση Τιμητικοῦ Λευκώματος ἀφιερωμένου στόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη πρώην Κισάμου & Σελίνου κ. κ. Εἰρηναῖο

(Σάββατο 6 Αὐγούστου 2011, στήν Ὁρθόδοξο Ἀκαδημία Κρήτης)

Τιμητικό λεύκωμα ἀφιερωμένο στήν ζωή, προσφορά καί διακονία τοῦ γέροντος Μητροπολίτου ἀπό Κισάμου καί Σελίνου κ. Εἰρηναίου μέ τόν τίτλο: **«Μητροπολίτης Εἰρηναῖος Γαλανάκης, Ἄειφωτος Πορεία»** ἐξέδωσε καί κυκλοφορεῖ ἡ Ἱερά Μητρόπολις μας. Ἡ παρουσίαση τοῦ Λευκώματος ἔγινε τό ἑσπέρας τῆς 6ης Αὐγούστου στούς χώρους τῆς Ὁρθόδοξου Ἀκαδημίας Κρήτης, μέ τήν παρουσία καί συμμετοχή πλήθους κόσμου, ὁ ὁποῖος κατέκλυσε τήν κεντρική μεγάλη αἴθουσα καί τούς πέριξ χώρους τῆς Ἀκαδημίας.

Παρόντες ἦσαν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης κ. Εἰρηναῖος, καί ἐκ τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Νήσου οἱ Σεβ. Μητροπολίτες Λάμπης, Συβρίτου καί Σφακίων κ. Εἰρηναῖος, ὁ ὁποῖος ἦταν καί ἕνας ἐκ τῶν παρουσιαστῶν τοῦ Λευκώματος, Ρεθύμνης καί Αὐλοποτάμου κ. Εὐγένιος, Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου κ. Δαμασκηνός καί ὁ οἰκεῖος Ἐπίσκοπος, Κισάμου καί Σελίνου κ. Ἀμφιλόχιος, ὁ ὁποῖος ἐκπροσώπησε καί τήν Α.Θ. Παναγιότητα, τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟ στήν ἐν λόγῳ ἐκδήλωση. Σύσσωμη ἡ πολιτική, στρατιωτική καί πολιτειακή ἡγεσία τοῦ τόπου, ἐκπρόσωποι Φορέων, Συλλόγων, Ἀρχῶν καί κυρίως πλήθος κόσμου προσήλθαν νά καταθέσουν τόν σεβασμό, τήν ἀγάπη καί τήν τιμή τους πρός τόν τιμῶμενο Ἱεράρχη Σεβ. Μητροπολίτη Εἰρηναῖο Γαλανάκη, τόν «Παπποῦ» τῆς Κρήτης.

Τό Λεύκωμα ἀποτυπώνει μέσα ἀπό 310 φωτογραφίες, ἀρκετές ἐκ τῶν ὁποίων δημοσιεύονται γιά πρώτη φορά, τή ζωή τοῦ Σεβασμιωτάτου Εἰρηναίου ἀπό τήν γέννησή του μέχρι καί σήμερα. Περιλαμβάνει ἐπίσης ὅλη τήν ἐργογραφία του μέ τά αὐτοτελῆ πονήματα καί τίς περιοδικές ἐκδόσεις του, σημαίνοντα ἔγγραφα τῆς Ποιμαντορίας του, χειρόγραφα κείμενά του, πνευματικές ὑποθήκες, ἱστορικούς σχολιασμούς καί παρεμβάσεις του σέ μεγάλα θέματα τῆς ἐπικαιρότητας καί στό τέλος τοῦ Τόμου, σέ Παράρτημα, ἐνσωματώνεται ἕνας ψηφιακός δίσκος, στόν ὁποῖο περιέχονται ἱστορικές ραδιοφωνικές ἐκπομπές καί ὁμιλίες του, ὡς ἐπίσης καί ἐκφωνήσεις ἀπό Θεῖες Λειτουργίες καί Ἱερές Ἀκολουθίες.

Ἡ ἐκδήλωση ἄρχισε μέ χαιρετισμό - καλωσόρισμα ἀπό τόν Γεν. Διευθυντή τῆς Ὁρθόδοξου Ἀκαδημίας Κρήτης Δρ. Κωνσταντῖνο Κενανίδη. Οἱ παρουσιαστές τοῦ Λευκώματος, Σεβ. Μητροπολίτες Λάμπης, Συβρίτου & Σφακίων κ. Εἰρηναῖος, Ἀρχόντισσα Ναναδάκη-Παπαδεροῦ, Πρόεδρος ΙΛΑΕΚ, Σταμάτης Ἀποστολάκης, Λαογράφος-Διδάσκαλος, Εὐάγγελος Κακατσάκης, Διδάσκαλος - Ἀρθογράφος καί Ἀντώνιος Βακάκης, Θεολόγος-Γραμματεὺς τῆς Ἱ.Μ. Κισάμου & Σελίνου, μέ περισσή δεξιοτεχνία «ξενάγησαν» τό πολυπληθές ἀκροατήριον, στίς σελίδες τοῦ Λευκώματος. Τόν συντονισμό τῆς ἐκδήλωσης εἶχε ὁ γνωστός Κισαμίτης δημοσιογράφος Δημήτρης Καμπουράκης.

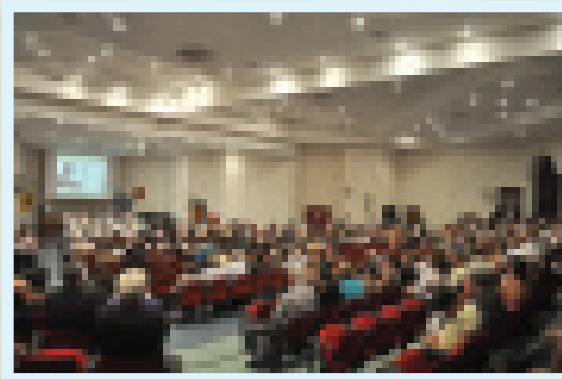
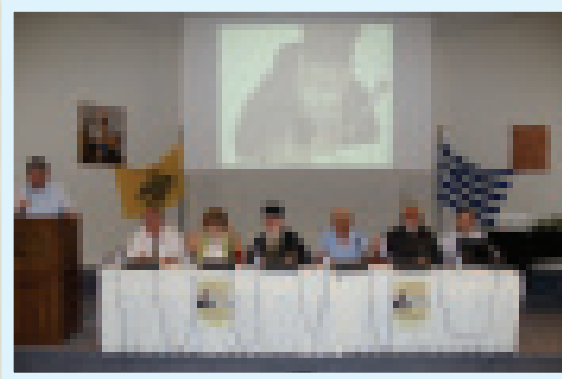
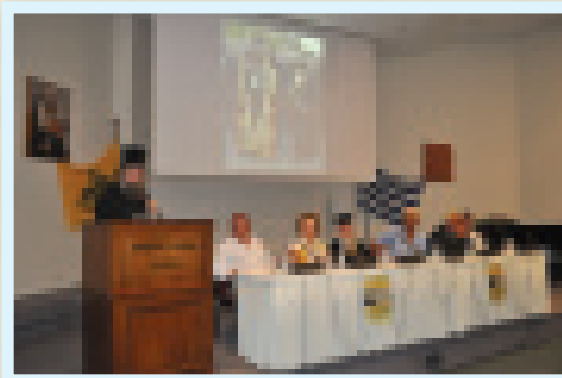
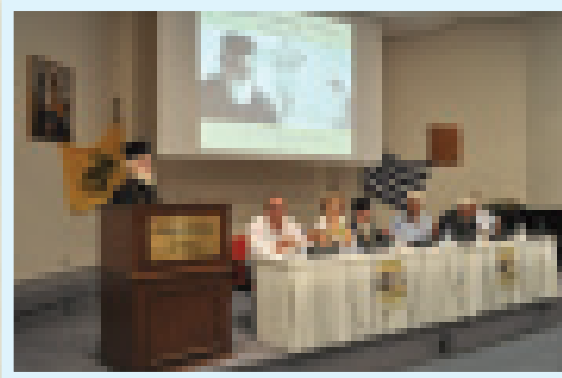
Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης κ. Εἰρηναῖος ἀναφέρθηκε μέ λόγους θερμούς στόν τιμῶμενο Ἱεράρχη, ἐξέφρασε τόν σεβασμό καί τήν

εὐγνωμοσύνη του πρὸς τὸ πρόσωπό του, ἀφοῦ, ὅπως τόνισε, «ὑπῆρξε μαθητὴς καὶ παιδί του». Συνεχάρη τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Κισάμου καὶ Σελίνου κ. Ἀμφιλόχιο γιὰ τὴν ἐμπνευσμένη πρωτοβουλία τῆς ἔκδοσης καὶ εὐχήθηκε ὁ Θεὸς νὰ μᾶς χαρίζει τὸν Πολυσεβάστο «Παπποῦ» τῆς Κρήτης γιὰ πολλά-πολλά χρόνια ἀνάμεσά μας. Χαιρετισμούς ἀπηύθυναν ἐπίσης καὶ οἱ Ἀρχές τοῦ Τόπου. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κισάμου & Σελίνου κ. Ἀμφιλόχιος στὴν εὐχαριστιακὴ ἀναφορά του μετέφερε ἐν πρώτοις τὶς εὐχές καὶ εὐλογίες τοῦ Ἡγουμένου τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς Α.Θ.Παναγιότῃτος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ, ὁ ὅποιος σὲ πρόσφατο κείμενό Του εἶχε ὀνομάσει τὸν γέροντα Μητροπολίτη Εἰρηναῖο Γαλανάκη «πρῦτανι τῶν ἐν Κρήτῃ ἀδελφῶν συνιεραρχῶν καὶ ζῶν θησαυροφυλάκιο ἐκκλησιαστικῆς ἐμπειρίας καὶ πλουσιοκάρπου δημιουργικότητος». Ὁ Σεβ. Κισάμου μετέφερε ἐπίσης τὶς εὐχές καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ τιμωμένου Ἱεράρχου, καθὼς προσφάτως τὸν ἐπισκέφθηκε στὸν τόπο τῆς ἡσυχίας καὶ προσευχῆς του γιὰ νὰ τοῦ προσφέρει τὸ ἐκδοθέν Λεύκωμα, τὸ ὁποῖο ὁ Λευκοπολιὸς γέροντας Μητροπολίτης Εἰρηναῖος δέχθηκε μὲ περισσὴ χαρὰ καὶ συγκίνηση.

«Ἡ Μητρόπολις μας», σημείωσε ὁ Σεβ. Ἀμφιλόχιος, «αἰσθανόμενη τὴν ἀνάγκη νὰ ἐκφράσει τὴν βαθιὰ εὐγνωμοσύνη, τὸν ἄπειρο σεβασμὸ καὶ τὴν ἀνυπόκριτη τιμὴ πρὸς τὸ πρόσωπο καὶ τὸ ἔργο τοῦ τιμωμένου καὶ ὡς ἐλάχιστο εὐχαριστιακὸ ἀντίδωρο τῆς ἀνεκτίμητης προσφορᾶς καὶ διακονίας του, τῶν πολλῶν εὐεργεσιῶν του στὸν τόπο καὶ τοὺς ἀνθρώπους του, προσπάθησε, διὰ τοῦ παρόντος Λευκώματος, νὰ διαζωγραφίσει τὴν ἱερά πορεία τοῦ βίου τοῦ ἀείφωτου «Παπποῦ» τῆς Κρήτης, θέλοντας νὰ καταστήσει ἄλλοστο τὴν ἤδη φέγγουσα μακρὰ πνευματικὴ ζωὴ του». Στὴν συνέχεια ἀφοῦ εὐχαρίστησε εὐγνωμόνως ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι συντέλεσαν στὴν ἔκδοση τοῦ Λευκώματος καθὼς, ὅπως εἶπε, πρόκειται περὶ συλλογικοῦ ἐγχειρήματος καὶ ὄχι ἀτομικοῦ, ἐξήγησε γιὰτὴν ἐπιλογή παρουσιάσεώς του κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου μας. «Σήμερα, λοιπόν, ἑορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου μας, καὶ ἐνῶ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος καὶ πολιτισμὸς παραμένει μακριὰ ἀπὸ τὸ Θαβώριο Φῶς καὶ ζεῖ μέσα στὴν παραμόρφωση τῆς εἰκόνας του, ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τὴν πορεία πρὸς τὴν Θέωση καὶ κατατριβόμενος σὲ πορεία πρὸς τὴν ἀπανθρωποποίηση, σήμερα ἐμεῖς παρουσιάζομε τὸ Λεύκωμα τοῦ «Παπποῦ» τῆς Κρήτης.

Γιὰτὴν ἄραγε; Γιὰ νὰ ποῦμε πῶς ἀκόμα καὶ στίς μέρες μας ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού ντύνονται τὴν χαρισματικὴ ἱερωσύνη, πού τοὺς κατακαίει ἡ πυρκαγιὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού δὲν ἀρνοῦνται οὔτε ἐξαντλοῦνται στὴν θέαση τῆς ἀσχήμιας τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ἀνακαλύπτουν τὴν κρυμμένη ὁμορφιά μέσα στὴν ἀ-κοσμία του. Πού, χωρὶς συμβιβασμούς, καταγράφουν τὴν τρυφερότητα καὶ εὐαισθησίαν τῆς μυστηριώδους ὁμορφιάς, πού ἀγνοεῖ ἢ βεβηλώνει ὁ κόσμος. Πού συντρίβουν τὸν παρατεινόμενο φόβο τοῦ θανάτου μὲ τὴν παρατεινόμενη ἀγέραστη ἐλπίδα στὴν ἀγάπη καὶ εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ», σημείωσε μεταξύ ἄλλων ὁ Σεβασμιώτατος Κισάμου.

Τὸ Λεύκωμα διατίθεται ἀπὸ τὸ Βιβλιοπωλεῖο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κισάμου & Σελίνου, τηλ. ἐπικοινωνίας 2822022128, ἔσωτ. 5

Ένα Λεύκωμα

Ἡ Ἱερά Μητρόπολις Κισάμου καί Σελίνου
γιά νά τιμήσει σήμερα, τήν προσφορά «Ἐκείνου»,
πού πέρασε καί ἄφησε, τό στίγμα του στόν τόπο,
ἐξέδωσ' ἕνα λεύκωμα, ἔργο πολλῶν ἀνθρώπων.
Φωτογραφίες τσ' ἐποχῆς, μάζεψαν σ' ἕνα τόμο,
πού δείχνουν τόν Ἐπίσκοπο, στοῦ βίου του τόν δρόμο.
Εἰκόνες πού ἀντιστοιχοῦν, ἤ μία μέ χίλιες λέξεις,
κυριαρχοῦν στό λεύκωμα, ἄν λίγο τίς προσέξεις.
Τί φαίνεται στήν κάθε μιά, μάς δείχνουν μ' ἕνα τρόπο,
πού φανερών' ἔργο πνοῆς, πού ἔγινε μέ κόπο.
Σ' ὀλόκληρη τήν ἔκδοση, ἐπικρατ' ἡ φιγούρα,
τοῦ γίγαντα τῆς προσφορᾶς, ὄχι καρικατούρα.
Ἀρχίζουν ἀπ' τά παιδικά, τά χρόνια τοῦ Δεσπότη
καί προχωροῦνε ὕστερα, στή νιότη του τήν πρώτη.
Σπουδές, Πανεπιστήμια, μετεκπαιδεύσεις, φίλοι,
βλέπεις νά παρελαύνουνε, ἀρμονικά στή στήλη.
Καί τή στιγμή π' εἰσέρχεται εἰς τήν Ἱερωσύνη,
καμία φάση τῆς ζωῆς, ἀπ' ἔξω δέν ἀφήνει.
Μά ντοκουμέντα πιό πολλά, τό λεύκωμα μάς δείχνει,
στήν Κίσαμο, στό Σέλινο, πῶς ἄφησε τά ἴχνη.
Ἐπίσκοπος σάν ἔκανε, στίς δύο ἐπαρχίες,
περάσαν ἀπ' τ' Ἰδρύματα, παιδάκια... μεραρχίες.
Ἐκεῖ δικηγόροι καί γιατροί, ὑπάλληλοι μεγάλοι,
κάναν τά πρῶτα βήματα καί πήγανε χαλάλι.
Μακάρι κι οἱ πολιτικοί, πού φαίνονται στά πλάνα,
παράδειγμα νά παίρνανε, τά ἔργα του νά κάνουν.
Χωρίς προϋπολογισμούς καί παχυλά ταμεῖα
ἔργα πραγματοποίησε, σάν τήν Ἀκαδημία.
Ἐπολογίζει τή δραχμή, πρᾶμα δέν πάει στράφι,
ἀθόρυβα ἐργάζεται καί ἱστορία γράφει.
Στήν ἔκδοσ' ἐμφανίζεται, τό ἔργο πού ἔχει κάνει
πολύμορφο καί ταπεινό σ' ὄλο τόν κόσμον ἐφάνη.
Κάθε φωτογραφία του ἐμπνέει μαντινάδα,
κάθε σελίδα κόσμημα, ἀνάμνηση, λάμπάδα.
Τό ἔργο αὐτό, τό Λεύκωμα, ἦρθε νά ἀναδείξει
γιά νά δοθεῖ συνέχεια, νά μήν ὑπάρχει λήξη.
Ἐκδότες καί Μητρόπολις ἐργάστηκαν γενναίως
γιά ν' ἀπομείν' Ἀθάνατος ὁ Μέγας Εἰρηναῖος.

*Ἐννιαχωριανός
Χανιά, 19-6-2011*

Ἀπό τήν προσκυνηματική ἐκδρομή
τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κισάμου & Σελίνου στή Γῆ τῆς Ἰωνίας
μέ συνοδό τόν Σεβ. Μητροπολίτη κ. κ. Ἀμφιλόχιο
ἀπό 5 μέχρι 13 Μαΐου 2011
(Β΄ Μέρος)

Τῆς κ. Εὐτυχίας Σημαντηράκη-Μαλαθράκη
Φιλολόγου-τ. Γυμνασίου

Επόμενος προορισμός μας ἦταν ἡ Ἔφεσος, ἕνας πολύ σημαντικός χώρος τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τοῦ χριστιανισμοῦ, μέ λαμπρό πολιτισμό. Ὁ πλέον πολυσύχναστος ἀρχαιολογικός χώρος τῆς Τουρκίας μέ τή βιβλιοθήκη τοῦ Κέλσου, τό ἀρχαίο θέατρο, τίς ἀγορές, τά λουτρά, τό νερό τῆς Ἀρτέμιδος, τή βασιλική τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τά ἐρείπια τοῦ ναοῦ τῆς βασιλικῆς τῆς Παναγίας.

Μέσα στά χόρτα καί τούς θάμνους διάσπαρτα κείτονται ἐρείπια ναῶν, τεμάχια ἀγαλμάτων καί ἡ εἰκόνα αὐτῆ δημιουργεῖ μιά ἤρεμη θλίψη. Μιά ἀρχαία πολιτεία σέ ἐρείπια, ὁ λαός πού ἔζησε ἐδῶ καί δημιουργήσε ὄλον αὐτό τόν πολιτισμό, διωγμένος τώρα. Τά σπασμένα μάρμαρα κάτω ἀπό ξένα βήματα. Σηκώνω τά μάτια μου καί κοιτάζω τόν Ἰωνικό καταγάλανο οὐρανό, λουσμένο στό φῶς καί χωρίς νά τό καταλάβω περπατοῦν στή σκέψη μου οἱ στίχοι τοῦ Γ. Ρίτσου: «*Αὐτές οἱ πέτρες δέ βολεύονται κάτω ἀπό τά ξένα βήματα, αὐτές οἱ καρδιές δέ βολεύονται παρά μόνο στό δίκιο. Ἐτοῦτο τό τοπίο εἶναι σκληρό σάν τή σιωπή...*».

Τό πανέμορφο χωριό τῆς Διδῶς Σωτηρίου, τό Κιρκιντζέ, ἔχει διατηρήσει ἀνέπαφη τήν παραδοσιακή ἀρχιτεκτονική του. Περπατήσαμε στό γραφικό χωριό καί γευθήκαμε τίς παραδοσιακές του πίτες.

Τήν ἐπομένη εἶχαμε ὀλοήμερη ἐκδρομή σ' ἕνα ἀπό τά θαυμαστά τουριστικά κέντρα τῆς Τουρκίας. Τό Παμούκαλε (τό φρούριο τοῦ βαμβακιοῦ) μέ ιδιαίτερη φυσική ὀμορφιά ἐξ αἰτίας τῶν λευκῶν πετρωμάτων, μέ τίς θερμές πηγές καί τά ἱαματικά λουτρά μέ ἀσβεστοῦχα ἄλατα. Δίπλα στίς πηγές βρίσκεται ἡ ἑλληνιστική πόλη Ἰεράπολη, ἀξιόλογος ἀρχαιολογικός χώρος.

Τήν τελευταία μέρα τοῦ ταξιδιοῦ εἶχαμε μιά δευτέρα εὐκαιρία γιά περπάτημα στήν προκυμαία τῆς Σμύρνης, ὅπου δεσπόζει τό ἄγαλμα τοῦ Κεμάλ πού δείχνει τό Αἰγαῖο, καί λίγο πιά πέρα τό ἄγαλμα πού συμβολίζει τίς ραγδαίες μεταρρυθμίσεις πού γίνονται τά τελευταία χρόνια στό τουρκικό κράτος. Βρεθήκαμε στό σημεῖο πού

έκτυλίχθηκε τό μεγάλο δράμα καί συντελέσθηκαν τά φρικαστικά ἐγκλήματα σέ βάρος τοῦ ἄμαχου πληθυσμοῦ. Ἡ ἄλλοτε γραφική προκυμαία, τό καμάρι τῆς Σμύρνης μέ τά μεγαλοπρεπή κτίρια τυλίχθηκε στίς φλόγες. Ἀπό τά θαυμάσια οἰκοδομήματα σώθηκε τό ἑλληνικό προξενεῖο καί πίσω ἀπ' αὐτό, κρυμμένο, ἓνα κομμάτι τῆς πόλης, τά σοκάκια. Χιλιάδες σκέψεις μᾶς πλημμύρησαν καί αὐθόρμητα γυρίσαμε πίσω στήν Ἱστορία.

Τήν κατάρρευση τοῦ Ἑλληνικοῦ μετώπου τό 1922 ἐπακολούθησε ἡ φυγή τῶν πανικόβλητων χριστιανικῶν πληθυσμῶν πρός τή Σμύρνη. Τή φοβερή καταστροφή συμπλήρωσε τό φρικαλέο μαρτύριο τοῦ Μητροπολίτη Σμύρνης Χρυσοστόμου καί ἡ τραγωδία τῆς πυρκαϊᾶς πού ἀποτέφρωσε τήν ἑλληνική, ἀρμενική καί εὐρωπαϊκή συνοικία. Οἱ βάρβαροι παρέδωσαν στό πῦρ τήν ὁμορφη νύμφη τῆς Ἰωνίας. Τό δράμα τῆς Σμύρνης εἶναι ταυτόχρονα καί στίγμα γιά τήν πολιτισμένη ἀνθρωπότητα, ἀφοῦ, ὑπό τά βλέμματα τῶν πληρωμάτων τῶν Ἀγγλικῶν καί Γαλλικῶν πλοίων πού ἦταν στό λιμάνι, συντελέσθηκε ἡ ἀπερίγραπτη αὐτή τραγωδία πού συγκλόνησε τήν ψυχή τοῦ ἔθνους. Ἐπί τρεῖς μέρες οἱ «Τσέται» τοῦ Κεμάλ λεηλοτοῦσαν σπίτια, ἀτίμαζαν γυναῖκες, σκότωναν ἄνδρες καί παιδιά. Θρῆνος καί ὀδυρμός. Μετά τή συμφορά, ὅσοι ἐπέζησαν ἐγκαταλείπουν τά πάτρια ἐδάφη καί παίρνουν τό δρόμο γιά τήν Ἑλλάδα, 1.500.000 ψυχές, ὡς πρόσφυγες πλέον, μέ ὅ,τι τοῦς ἀπέμεινε ἀπό τίς λεηλασίες καί μέ τίς τρομερές ἀναμνήσεις ἀπ' ὅσα ἐβίωσαν. *«Ἄχ, πλάσματα τῆς γῆς. Ποιά δύναμη σκότωσε τήν ψυχή σας. Ἀνθρώπινα χαμόγελα πού γεννήκατε τρόμος καί θάνατος...»*. Χαρακτηριστικό εἶναι τό ἀπόσπασμα ἀπό τά «Ματωμένα χρώματα» τῆς Δ. Σωτηρίου: *«Ἀφήσαμε συγυρισμένα σπίτια, κλειδωμένες σεργιανιές, στεφάνια στό εἰκονοστάσι, προγόνους στά κοιμητήρια. Ἀφήσαμε παιδιά καί γονιούς κι ἀδελφια. Νεκροί ἄταφοι. Ζωντανοί δίχως σπίτια. Βρυκολακισμένα ὄνειρα. Ἐκεῖ ἦταν ἴσαμε χτές ἡ πατρίδα μας. Ὅλα χάθηκαν, τόσα φαρμάκια, τόση συμφορά κι ἐμένα ὁ νοῦς νά γυρίσει θέλει πίσω στά παλιά. Νά 'ταν λέει ψέμα ὅλα ὅσα περάσαμε καί νά γυρίζουμε τώρα δά στή γῆ μας, στούς μπαξέδες μας, στά δάση μας μέ τίς καρδερίνες καί τά πετροκότσυφα, στά περβολάκια μας μέ τίς μαντζουράνες καί τίς ἀνθισμένες κερασιές, στά πανηγύρια μας μέ τίς ὁμορφες... Ἀντάρτη τοῦ Κιορ Μεμέτ χαιρέτα μου τή γῆ πού μᾶς γέννησε... Ἄς μή μᾶς κρατάει κάκια πού τήν ποτίσαμε μέ αἷμα. Ἀνάθεμα στούς αἰτίους»*.

Ὅμως οἱ Ἕλληνες ἀπό τή Μ. Ἀσία μέ τή βοήθεια τῆς Ἑλλάδας μπόρεσαν νά ξεκινήσουν τή νέα τους ζωή μέ ψυχή καί γενναῖο φρόνημα, νά ἀναπτύξουν δραστηριότητες σέ πολλούς τομεῖς καί νά ἐνισχύσουν μέ τή σειρά τους τήν οικονομική, κοινωνική, πολιτιστική καί καλλιτεχνική ζωή τῆς πατρίδας μας.

Τό ταξίδι μας ἔκλεισε μέ ἐπίσκεψη τή μέρα τῆς ἐπιστροφῆς στό Μουσεῖο τῆς Ἀκρόπολης στήν Ἀθήνα.

Ὅπου κι ἄν βρεθήκαμε τίς μέρες αὐτές ὑπῆρχαν πολυάριθμα μαγαζιά, ἀνοιχτές καί σκεπασμένες ἀγορές, συνεχές παζάρεμα, κάθε εἶδους ἐμπορεύματα-προϊόντα μαϊμούδες, εὐτυχησμένοι ἐπισκέπτες-καταναλωτές, ἐπίμονοι πωλητές. Ἡ τουριστική βιομηχανία καλά κρατεῖ. Οἱ ἰσλαμικές μαντήλες στά κεφάλια εἶναι ἐλάχιστες καί οἱ γυναῖκες κυκλοφοροῦν στούς δρόμους ντυμένες μέ ρούχα, πού οἱ συμπατριώτιστές τους στό ἐσωτερικό τῆς χώρας δέ θά τολμοῦσαν ἴσως νά φορέσουν. Ἡ ἐμπειρία ἀπό ἓνα τέτοιο ταξίδι –προσκύνημα εἶναι συγκλονιστική καί οἱ στιγμές πού ζήσαμε δύσκολα περιγράφονται. Μά καί οἱ συντροφικές τό βράδυ στό σαλόνι τοῦ ξενοδοχείου θά μᾶς μείνουν ἀξέχαστες.

Πήραμε μαζί μας εἰκόνες καί χρώματα πού θά μιλάνε γιά πάντα στήν καρδιά μας. Αἰσθανόμαστε εὐτυχεῖς πού πατήσαμε αὐτά τά ἱερά χρώματα στίς ἀλησμόνητες πατρίδες καί γνωρίσαμε ἀπό κοντά σημαντικά μνημεῖα τῆς Ἱστορίας μας, πού ποτέ δέν πρέπει νά ξεχνοῦμε. Εἶναι γνωστό πώς ἡ μνήμη, φθαρτή ἀλλά καί αἰώνια, εἶναι τό ἀρχεῖο τοῦ μυαλοῦ, πώς ἡ ἀπώλειά της εἶναι πάντοτε ὀδυνηρή, ἀλλά εἶναι αὐτή πού μᾶς κάνει νά μένουμε πάντα κοντά σέ ὅσα ἀγαπᾶμε.

Ὅφειλουμε θερμές εὐχαριστίες στόν Σεβ. Μητροπολίτη μας κ.κ. Ἀμφιλόχιο πού ἀνέλαβε τήν ὑποχρέωση νά μᾶς συνοδεύσει σ' αὐτό τό προσκύνημα, βρισκόταν πάντα δίπλα μας καί μᾶς βοήθησε νά αἰσθανθοῦμε τό βαθύτερο νόημά του. Εὐχόμαστε νά τοῦ δίνει ὁ Θεός ὑγεία καί δύναμη νά ἐπιτελεῖ τό θεάρεστο ἔργο του, νά μᾶς καθοδηγεῖ στό δρόμο τό σωστό καί νά μᾶς χαρίζει παρόμοιες εὐκαιρίες.

Εὐχαριστοῦμε τόν ἄξιο συνεργάτη του κ. Μανώλη Μποτωνάκη καθώς καί τήν παρέα τῶν 48 ἀτόμων-προσκυνητῶν, πού ζήσαμε μαζί αὐτό τό ὄνειρομένο ταξίδι.

Πατί θυμώνεις;

Πατί θυμώνεις;
Πατί θέλεις τό δικό σου.
Πατί θυμώνεις;
Πατί δέν κατανοεῖς.
Πατί θυμώνεις;
Πατί δέν σέβεσαι τόν ἄλλον.
Πατί θυμώνεις;
Πατί σοῦ λείπει ἡ αὐτογνωσία.
Πατί θυμώνεις;
Πατί σοῦ λείπει ἡ ὑπομονή.
Πατί θυμώνεις;
Πατί ξέχασες τό: «*ἠτομάσθην καί οὐκ ἔταράχθην*».
Πατί θυμώνεις;
Πατί λησμονεῖς τίς ἁμαρτίες σου.
Πατί θυμώνεις;
Πατί σοῦ λείπει ἡ αἴτηση ἀοργησίας.
Πατί θυμώνεις;
Πατί ξεχνᾷς πώς αὐστηρά θά κριθεῖς.
Πατί θυμώνεις;
Πατί δέν σέβεσαι τήν θεία παρουσία.
Πατί θυμώνεις;
Πατί ἀθέτησες κάποιες ἱερές ὑποσχέσεις σου.
Πατί θυμώνεις;
Πατί κατέκρινες σκληρά κάποιους πού θυμώνουν.
Πατί θυμώνεις;
Πατί σοῦ λείπει ἡ ταπεινωση.
Πατί θυμώνεις;
Πατί δέν ἔμαθες νά ἀγαπᾷς.
Πατί θυμώνεις;
Πατί ἔχεις ὑπέρομετρο ἐγωισμό.
Πατί θυμώνεις;
Πατί σοῦ λείπουν καί πνευματικό πένθος καί συντριβή καί δάκρυα.
Πατί θυμώνεις;
Πατί....

Ἄν μελετοῦσες βαθιά καί συγκλονιστικά τήν ἄπειρη μακροθυμία τοῦ Θεοῦ Πατρός, τό «ἄφες αὐτοῖς» τοῦ Υἱοῦ στόν Στανρό καί τήν ἀκούραστη ἔναντί σου ἀνοχή τοῦ Παναγίου Πνεύματος, δέν θά χρειάζόσων αὐτό τό ἐρωτηματολόγιο.

(Ἀπό τό διαδίκτυο)

Βιοποικιλότητα.....

Τοῦ κ. Γωάννου Ἀρνέλλου,
Δασολόγου

Μὲ ἀφορμὴ τὴν ψήφιση τοῦ Νόμου γιὰ τὴν βιοποικιλότητα παρατηρήσαμε ὅτι μεγάλο μέρος τῆς κοινωνίας ἐπικεντρώθηκε στὴν διάταξη ποὺ ἀφοροῦσε στὴν ἀρτιότητα τῶν οἰκοπέδων. Ἡ πρόβλεψη νὰ ἀυξηθεῖ ἡ ἔκταση γιὰ τὴν ἐκτὸς σχεδίου δόμηση στὶς περιοχὲς NATURA 2000 ἀπὸ τέσσερα στρέμματα σὲ δέκα δημιούργησε πολλὲς ἀντιδράσεις.

Γενικῶς ὑπῆρχαν δύο κυρίαρχες ἀπόψεις ποὺ ἡ μία ζητοῦσε νὰ μείνουν τὰ πράγματα ὅπως ἔχουν καὶ ἡ ἄλλη ποὺ θεωροῦσε τὴν μείωση (ἕως καὶ τὴν κατάργηση) τῆς ἐκτὸς σχεδίου δόμησης ἀπαραίτητη.

Τὰ ἐπιχειρήματα τῆς πρώτης ἄποψης ἀφοροῦσαν στὴν ἀνάγκη νὰ ὑπάρχουν δουλειὲς καὶ ἀνάπτυξη. Ὑποστήριζαν τὸ γεγονός ὅτι ἡ κοινωνία θεωρεῖ δεδομένη αὐτὴν τὴν κατάσταση καὶ ὅτι μία ἀνατροπὴ σὲ αὐτὸ τὸ δεδομένο θὰ δημιουργοῦσε πολλὰ προβλήματα.

Ἡ δευτέρη ἄποψη ὑποστήριξε ὅτι ἡ ἐκτὸς σχεδίου δόμηση ἀποτελεῖ μία τρομερὴ πληγὴ γιὰ τὸ περιβάλλον, ὅτι ἀλλάζει χρῆση σὲ μεγάλες ἐκτάσεις, ὅτι ἀποτελεῖ μία πρακτικὴ ποὺ δὲν συναντᾶται σὲ κανένα πολιτισμένο κράτος.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ἡ ἐκτὸς σχεδίου δόμηση ἀποτελεῖ πληγὴ γιὰ τὸ φυσικὸ περιβάλλον, τὴν οἰκονομία καὶ τὴν κοινωνία. Πραγματικὰ καλύπτει πολὺ μεγάλες ἐκτάσεις ἀλλάζοντάς τους χρῆση καὶ ἀλλοιώνοντας σημαντικὰ τὸ φυσικὸ περιβάλλον. Αὐξάνονται τὰ ἀπορρίμματα, μολύνεται ὁ ὑδροφόρος ὀρίζοντας (ἀπὸ τοὺς σηπτικούς βόθρους), ἀλλάζει ἡ χλωρίδα καὶ ἡ πανίδα. Οἱ βασικὲς ὑποδομὲς κοστίζουν περισσότερο, καταλαμβάνουν πολὺ μεγαλύτερη ἔκταση καὶ, σχεδὸν πάντα, εἶναι πολὺ κακῆς ποιότητας. Τὸ κόστος ζωῆς αὐξάνεται σημαντικὰ χωρὶς νὰ αὐξάνεται ἡ ποιότητα ζωῆς.

Μία πολὺ σημαντικὴ ἐπίπτωση τῆς ἐκτὸς σχεδίου δόμησης εἶναι ὅτι ἀλλοιώνει τὴν τιμὴ τῆς γῆς μειώνοντας τὴν δυνατότητα νὰ χρησιμοποιηθεῖ γιὰ ἄλλες χρήσεις. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο βλέπουμε γεωργοὺς νὰ μετατρέπονται σὲ μεσίτες καὶ νὰ πουλᾶνε τὴν γῆ τους ἀντὶ νὰ τὴν καλλιεργοῦν.

Ἐξετάζοντας ὅμως τὴν ἄλλη πλευρὰ, βλέπουμε ὅτι ἀρκετοὶ ἔδωσαν πολὺ μεγάλα τιμήματα γιὰ νὰ ἀγοράσουν λίγα στρέμματα γῆς καὶ ἔτσι νὰ μπορέσουν, ἐπιτέλους, νὰ

ἀποκτήσουν ἕνα σπίτι, ἢ καὶ γιὰ νὰ φτιάξουν τὴν ἐπιχείρησή τους· γιὰ ὅλους αὐτοὺς μία τέτοια ἀλλαγὴ στὸ καθεστῶς δόμησης ἀποτελεῖ σοβαρὸ πλήγμα, ποὺ σὲ ἀρκετὲς περιπτώσεις μπορεῖ νὰ ὀδηγήσει ἀκόμα καὶ στὴν πλήρη οἰκονομικὴ καταστροφὴ τους.

Ἄναρωτιέται κανεὶς πῶς ἀντιμετωπίζεται ἕνα τέτοιο πρόβλημα. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ σπάσει αὐτὸς ὁ φαῦλος κύκλος.

Ἡ συνολικὴ ἀπαγόρευση τῆς ἐκτὸς σχεδίου δόμησης, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ εφαρμοστεῖ καὶ στὴν Ἑλλάδα, γιὰτί οἱ ἐπιπτώσεις της εἶναι τρομερὰ μεγάλες. Δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι πουθενὰ στὸν ἀνεπτυγμένο κόσμο δὲν ἐφαρμόζεται. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὅμως, εἶναι προτιμότερο ἀντὶ νὰ προσπαθοῦμε, σὰν ὀργανωμένη κοινωνία, νὰ τὸ περάσουμε σιγὰ σιγὰ, ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς ἀδικίες ποὺ θὰ προκύψουν, νὰ τὸ λύσουμε μὲ σοβαρότητα καὶ ὑπευθυνότητα.

Ὁ τρόπος εἶναι ἕνας: νὰ γίνουν ἐπεκτάσεις στοὺς ὑπάρχοντες οἰκισμοὺς ἢ καὶ νέοι ὅπου χρειάζεται, καὶ νὰ πάρουν οἰκόπεδα αὐτοὶ ποὺ ἔχουν τεκμηριωμένο δικαίωμα γιὰ δόμηση στὰ ἀκίνητά τους σὲ αὐτὲς τὶς ἐπεκτάσεις· ταυτόχρονα θὰ πρέπει νὰ καταργηθεῖ τελείως ἡ ἐκτὸς σχεδίου δόμηση.

Ὅσο ἀργοῦμε νὰ ἀποφασίσουμε τὴ λύση, τόσο αὐτὸ τὸ πρόβλημα θὰ μᾶς ἐμποδίζει νὰ ἀναπτυχθοῦμε σωστὰ καὶ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ φύση, θὰ καταστρέφουμε καὶ τὶς δυνατότητές μας γιὰ βιώσιμη ἀνάπτυξη.

Ἡ πρόβλεψη τοῦ νομοσχεδίου μπορεῖ νὰ ἀνέδειξε τὸ πρόβλημα στὴν κοινωνία ἀλλὰ, ἀκόμα καὶ ἂν ψηφίζοταν, δὲν θὰ ἀποτελοῦσε λύση γιὰ τὸ πρόβλημα.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀντιληφθοῦμε ὅτι τὸ φυσικὸ περιβάλλον εἶναι ὁ πιὸ σημαντικὸς φυσικὸς πόρος ποὺ διαθέτουμε καὶ ἡ προστασία του καὶ ἡ βιώσιμη διαχείρισή του ἀποτελεῖ τὴ μοναδική μας ἐπιλογὴ γιὰ τὸ μέλλον. Ταυτόχρονα, τὸ νὰ διεκδικοῦμε δικαιοσύνη καὶ ἰσονομία γιὰ ὅλους ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον ἰσχυρὰ ἐχέγγυα γιὰ νὰ διατηρήσουμε τὴν κοινωνία ποὺ ζοῦμε δυνατὴ καὶ ἰκανὴ νὰ ἀντεπεξέλθει στὶς δυσκολίες ποὺ ἀντιμετωπίζουμε. Ἄν ὁ καθένας ἀναζητᾶει λύσεις μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του, τότε θὰ καταλήξουμε νὰ παρακολουθοῦμε, σὰν σὲ ταινία, σὲ ἀργὴ ἢ καὶ σὲ γρήγορη κίνηση, τὴν καταστροφὴ μας.

Δίκταμον

Της κ. Εὐαγγελίας Π. Τσιγλάκη

Ψηλά στίς ἀποκρημνες, βραχώδεις, ἀβεστολιθικές πλαγιές τῶν ὄρεινῶν συγκροτημάτων τῆς Ἰδης καί τῆς Δίκτης συναντᾶται τό αὐτοφυές, πολυετές, πολυκλάδο φρύγανο μικροῦ μεγέθους Δίκταμον. Ἄλλωστε, ἡ ὄνομασία του προέρχεται ἀπό τίς λέξεις “θάμνος” καί “Δίκη”. Ἀνήκουν στήν οἰκογένεια τῶν χειλανθῶν καί στήν βοτανολογία ἀπαντᾶται ὡς *origanum diktamus*.

Τά φύλλα του εἶναι μικρά ὡσειδῆ καί καλυμμένα μέ πυκνό χνούδι. Τά ἄνθη του εἶναι, ἐπίσης, μικρά καί ροδόχρωμα. Διατάσσονται σέ κεφαλιόμορφους κορύμβους. Ὁ κόρυμβός τους ἔχει σχῆμα καρδιοῦ μέ τέσσερα μελανά καί γυαλιστερά σπέρματα. Εἶναι ξηροφυτικό, ἀρωματικό καί μελιτογόνο φυτό. Στήν Κρήτη εἶναι γνωστό μέ τά ὀνόματα: “Ἐρωντας”, “λιβανόχορτο”, “στοματόχορτο”, “σταμνόχορτο” κ.ἄ.

Στήν ἀρχαιότητα ὀνομαζόταν καί “ἀρτεμίσιον”. Ἡ θεά τοῦ κυνηγιοῦ Ἄρτεμις τό δώρισε γιά νά γιαιτρύνονται οἱ πληγές. Ὁ Πλίνιος, ὁ Κικέρων καί ἄλλοι γράφουν ὅτι, ἀρκοῦσε τά πληγωμένα ἐλάφια νά φᾶνε δίκταμο καί ἐθεραπεύοντο. Τό ἴδιο συνέβαινε καί μέ τά πληγωμένα ἀγριοκάτσικα. Ὅταν ὁ Αἰνείας πληγώθηκε, ἡ Ἀφροδίτη ἔτρεξε καί ἀνέβηκε στό ὄρος Δίκη νά κόψει Δίκταμο γιά νά γιαιτρέψει τήν πληγή του. (Βιργίλιος “Αἰνείας”). Δικαίως ὀνομάστηκε «ἐπουλωτικό τῶν θεῶν». Ἐχρησιμοποιεῖτο σάν κατάπλασμα σέ ἀποστήματα καί πληγές. Εἶναι δέ εὐεργετικό γιά τό στομάχι καί τίς γαστρίτιδες. Ἐκτός ἀπό τίς φαρμακευτικές του ιδιότητες, τό αἰθέριο ἔλαιό του χρησιμοποιεῖται στήν ἀρωματοποιία, στόν ἀρωματισμό ποτῶν καί στήν φαρμακευτική.

Ἀπό τήν Βενετοκρατούμενη Κρήτη, τό δίκταμο ἔγινε εὐρέως γνωστό στήν Εὐρώπη τόν Μεσαίωνα. Οἱ καλόγεροι παρασκεύαζαν μέ βάση τό δίκταμο, περίφημα πότ, ὅπως τήν Βενεδικτίνη, σάν ὀρεκτικά καί χωνευτικά ἐπιδόρπια. Σέ ἕνα λίτρο λευκό κρασί, ἔριχναν 30 γραμμάρια ἀπό τό βότανο. Σούρωναν τό μίγμα καί ἔπιναν 2-3 ποτήρια κρασιοῦ τήν ἡμέρα. Ἐν τούτοις ἡ μακροχρόνια χρήση ἔχει παρενέργειες. Προκαλεῖ μέχρι ρήξη ἐμβρύου σέ ἔγκυο γυναίκα.

Ἐπειδή ὑπάρχει μεγάλη ζήτηση στό ἐξωτερικό, τό συγκεκριμένο βότανο ἀρχισε νά γίνεται ἀντικείμενο συστηματικῆς καλλιέργειας στήν Κρήτη. Ἐκτός Κρήτης καλλιεργεῖται στήν Ἀλγερία καί Γαλλία.

Ἡ παραγωγή δίκταμου παρατηρεῖται κυρίως στήν Ἐμπαρο Βιάννου Ἡρακλείου Κρήτης. Σπείρεται τόν Ὀκτώβριο καί μεταφυτεύεται, διότι ἔτσι ἀποδίδει μέγιστα. Ἡ πρώτη συγκομιδή γίνεται τόν Μάιο καί ἀπλώνεται σέ πανιά 2-3 ἡμέρες μέχρι νά ξηραθεῖ. Γιά νά ἀναπτυχθεῖ γρήγορα χρειάζεται κάθε

τρεῖς ἡμέρες πότισμα. Τό σκάλισμα, ἡ συγκομιδή καί τό ἄπλωμα, καίτοι εἶναι ἐπίπονες ἐργασίες, γίνονται μέ τήν μορφή πανηγυριοῦ στήν Βιάννο. Ἡ ποιότητα τοῦ καλλιεργημένου δίκταμου θεωρεῖται κατώτερη ἀπό αὐτήν τοῦ αὐτοφυοῦς.

Λόγω τῆς μεγάλης ζήτησης αὐτοῦ του βοτάνου στό ἐξωτερικό καί τῆς ὑψηλῆς τιμῆς του, ἀποφέρει ἀρκετά κέρδη στούς παραγωγούς. Πολλά εἶναι τά ἀνέκδοτα, οἱ μαντινάδες καί οἱ εὐθυμες ἱστορίες γύρω ἀπό τόν ἔρωντα ἢ δίκταμο. Μιά ἀπό αὐτές εἶναι ἡ ἔξῃς: Ὅταν τό δίκταμο ἔφτασε σέ ὑψηλές τιμές καί οἱ παραγωγοί του εἰσέπραξαν ἀρκετά χρήματα, ἀρχισαν νά ὑψηλοφρονοῦν καί νά μὴν λένε οὔτε “χαίρετε”. Τότε κάποιος συνέθεσε τό παρακάτω:

«Ὅσοι πουλῆτε ἔρωντα τό χαίρετε νά λέτε
γιατί μπορεῖ κάποιο πρωῖ νά μὴν ξαναπουλιεῖται»

Ἐπειδή τό δίκταμο προσδίδει ιδιαίτερη γεύση καί εὐωδία, χρησιμοποιεῖται στήν μαγειρική κυρίως στό Ν. Ἡράκλειο Κρήτης π.χ. σέ χορτοπιτάκια, μέ κατσίκι κ.ἄ. Ἐπίσης, σάν ρόφημα ἀγχολυτικό. Ἀναμειγνύουμε 3 κουταλιές ξηρό δίκταμο, 1 κουταλιά λουίζ, 1 κουταλιά μελισσόχορτο. Ρίχνουμε τό μείγμα σέ ἕνα λίτρο νερό καί τό βράζουμε γιά 2 λεπτά. Σουρώνουμε καί προσθέτουμε ἕνα κουταλάκι θυμαρίσιο μέλι γιά κάθε φλυτζάνι. Πίνεται κρύο ἢ ζεστό.

Γιά καλή χώνευση: σέ 1 λίτρο νερό ρίχνουμε 5 κουταλιές δίκταμο, 1 κουταλάκι μαραθόσπορο, 1-2 φύλλα λουίζα. Τό μείγμα ἀφοῦ τό σουρώσωμε, τό πίνουμε κρύο γιά εὐπεψία.

Ἡ χλωρίδα τῆς χώρας μας, εὐτυχῶς, βρίθεται ἀπό σπάνιους καί μοναδικούς θυμαυρούς, εὐεργετικούς καί πολύτιμους γιά τό ὑψιστο ἀγαθό, τήν Ὑγεία μας.

Σημ. Οἱ ἀρωματικές ιδιότητες τοῦ δίκταμου ὀφείλονται στήν φαινόλη πουλεγόνη. Οἱ φαρμακευτικές ιδιότητές του ὀφείλονται στίς φαινόλες θυμόλη καί καρβακρόλη. Τό δίκταμο χρησιμοποιεῖται καί σήμερα στήν Κρήτη γιά φαρμακευτικούς σκοπούς.

‘Υπάρχει Θεός...

‘Ενας πανεπιστημιακός καθηγητής σέ ένα ίνστιτούτο ύψηλου έπιπέδου προκάλεσε τούς σπουδαστές του μέ αύτήν τήν έρώτηση. «Είμαι ό Θεός ό δημιουργός τών πάντων»;

‘Ενας σπουδαστής άπάντησε θαρραλέα, «ναί!» «Ό Θεός δημιούργησε τά πάντα»!

Ό καθηγητής συνέχισε, «έάν ό Θεός δημιούργησε τά πάντα, συνεπάγεται ότι δημιούργησε και τό Κακό. Δεδομένου ότι τό Κακό ύπάρχει, και άφού οί πράξεις μας καθορίζουν ποιοί είμαστε, μπορούμε νά ύποθέσουμε ότι ό Θεός είναι κακός».

Ό σπουδαστής έμεινε σιωπηλός και δέν άποκρίθηκε στό ύποθετικό συμπέρασμα τού καθηγητή.

Ό καθηγητής, άρκετά εύτυχής μέ τόν έαυτό του, καυχήθηκε στους σπουδαστές ότι είχε άποδείξει άκόμα μία φορά ότι ή χριστιανική πίστη ήταν ένας μύθος.

‘Ενας άλλος σπουδαστής σήκωσε τό χέρι του και είπε, «μπορώ νά σās ύποβάλω μία έρώτηση, κ. καθηγητά»; «Φυσικά», άπάντησε ό καθηγητής. Ό σπουδαστής σηκώθηκε όρθιος και ρώτησε, «κ. καθηγητά, τό κρύο ύπάρχει;»

«Τί είδους έρώτηση είναι αύτή; Φυσικά και ύπάρχει. Έσύ δέν έχεις ποτέ αισθανθεί κρύο»; Ό νεαρός σπουδαστής άπάντησε, «στήν πραγματικότητα κύριε, τό κρύο δέν ύπάρχει. Σύμφωνα μέ τούς νόμους τής φυσικής, αύτό πού θεωρούμε κρύο είναι στήν πραγματικότητα ή άπουσία θερμότητας. Άπόλυτο μηδέν (- 460 Φ) είναι ή συνολική άπουσία θερμότητας και κάθε τί γίνεται άδρανές και άνίκανο νά άντιδράσει σέ εκείνη τήν θερμοκρασία. Τό κρύο δέν ύπάρχει. Έχουμε δημιουργήσει αύτήν τήν λέξη γιά νά περιγράψουμε πώς αισθανόμαστε έάν δέν έχουμε καμία θερμότητα».

Ό σπουδαστής συνέχισε, «κ. καθηγητά, τό σκοτάδι ύπάρχει»;

Ό καθηγητής άποκρίθηκε, «φυσικά». Ό σπουδαστής άπάντησε, «άλλη μία φορά κάνετε λάθος κύριε, ούτε τό σκοτάδι ύπάρχει. Τό σκοτάδι είναι στήν πραγματικότητα ή άπουσία φωτός. Τό φως μπορούμε νά τό μελετήσουμε, τό σκοτάδι όχι.

Στήν πραγματικότητα, μπορούμε νά χρησιμοποιήσουμε τό πρίσμα Newton γιά νά αναλύσουμε τό λευκό φως σέ πολλά χρώματα και νά μελετήσουμε τά διάφορα μήκη κύματος κάθε χρώματος. Δέν μπορείτε νά μετρήσετε τό σκοτάδι. Μία άπλή άκτίνα τού φωτός μπορεί νά σπάσει σέ έναν κόσμο τού σκοταδιού και νά τό φωτίσει.

Πώς μπορείτε νά ξέρετε πώς τό σκοτάδι άπλώνεται σ’ ένα χωρο; Μετρώντας τήν ποσότητα τού παρόντος φωτός. Έτσι δέν είναι;

Τό σκοτάδι είναι ένας όρος πού χρησιμοποιείται άπό τό άτομο γιά νά περιγράψει τί συμβαίνει όταν δέν ύπάρχει παρουσία φωτός».

Τέλος ό νεαρός σπουδαστής ρώτησε τόν καθηγητή, «κύριε, τό Κακό ύπάρχει;»

Άβέβαιος, ό καθηγητής άποκρίθηκε, «φυσικά, όπως έχω πεί ήδη. Τό βλέπουμε στά καθημερινά παραδείγματα τής ανθρώπινης άπανθρωπιάς, στό πλήθος έγκλημάτων και βίας πού ύπάρχει παντού στόν κόσμο. Αυτές οί εκδηλώσεις δέν είναι παρά μόνο αύτό, εκδήλωση τού Κακού.

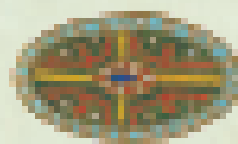
Ό σπουδαστής άπάντησε, «τό κακό δέν ύπάρχει, κύριε, ή τουλάχισ-

στον δέν ύπάρχει άπό μόνο του. Τό κακό είναι άπλά ή άπουσία τού Θεού. Είναι άκριβώς όπως τό σκοτάδι και τό κρύο, μία λέξη πού τό άτομο έχει δημιουργήσει γιά νά περιγράψει τήν άπουσία Θεού. Ό Θεός δέν δημιούργησε τό κακό. Τό κακό είναι τό άποτέλεσμα πού συμβαίνει όταν τό άτομο δέν έχει τήν αγάπη τού Θεού παρούσα στήν καρδιά του. Είναι όπως τό κρύο πού έρχεται όταν δέν ύπάρχει καμία θερμότητα, ή τό σκοτάδι πού έρχεται όταν δέν ύπάρχει κανένα φως».

Ό καθηγητής κάθισε στήν έδρα του. Τό όνομα τού νεαρού σπουδαστή Άλβέρτος Einstein.

Άπό τήν ιστοσελίδα:
www.agiooros.net

Η Εκκρησία σᾶς ἀπαντᾷ...

Ἀναγνώστης τοῦ Περιοδικοῦ μᾶς ἐρωτᾷ:

Πῶς νά ἐξομολογοῦμαι καί τί νά κάνω γιά νά νικήσω τήν ντροπή καί τόν φόβο στήν Ἐξομολόγηση;

ρειάζεται κατ' ἀρχήν νά τονίσουμε ὅτι τό Ἱερό Μυστήριό τῆς Ἐξομολογήσεως εἶναι ὑποχρεωτικό γιά ὅλους μας καί ὑπάρχει ἀπόλυτη ἀνάγκη νά μετέχομε συνειδητά σ' αὐτό. Εἶναι ἡ κολυμβήθρα τοῦ Σιλῳάμ στήν ὁποία ἀναγεννᾶται ὁ ἄνθρωπος διά τῶν δακρύων τῆς μετανοίας καί τῆς σωστικῆς καί ἀγιαστικῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ. Προϋπόθεση συμμετοχῆς εἶναι ἡ μετάνοια, ἡ συνειδητοποίηση δηλ. τῆς ἀμαρτωλότητάς μας, ἀφοῦ ὄχι μόνο τά ἔργα καί τά λόγια, ἀλλά καί οἱ λογισμοί ὅταν εἶναι ἀμαρτωλοί χρίζουν ἐξομολογήσεως. Ἡ δικαιολογία ὅτι δέν ἔχομε διαπράξει κάποιο μεγάλο ἀμάρτημα καί ἄρα δέν ὑφίσταται λόγος ἐξομολογήσε-

ως δέν εὐσταθεῖ. Ὁ Γέροντας Παΐσιος ἔκανε τό ἐξῆς σέ κάποιον νεαρό πού τοῦ εἶπε τήν ἴδια δικαιολογία. Τοῦ ἔδωσε ἕνα ἄδειο τσουβάλι καί τόν ἔστειλε στό δάσος νά τό γεμίσει μικρές πέτρες. Μετά ἀπό ὥρα ἐπέστρεψε ὁ νεαρός χωρίς ὅμως τό τσουβάλι. Στήν ἐρώτηση τοῦ Γέροντα γιατί δέν τό ἔφερε μαζί του, ὁ νεαρός τοῦ ἀπάντησε: «Γέροντα γέμισα τό τσουβάλι μέ μικρά - μικρά πετραδάκια, ἀλλά ὅταν γέμισε ἦταν τόσο βαρú πού δέν μπορούσα νά τό σηκώσω». Καί ὁ Γέροντας τοῦ ἀπάντησε: «Βλέπεις ὅτι καί τά μικρά ὅταν μαζευτοῦν γίνονται ἀσήκωτα». Ἐξομολογοῦμαστε λοιπόν τά ἀμαρτήματά μας στόν πνευματικό, χωρίς νά κρύβομε ἢ νά δικαιολογοῦμε τίποτα. Μέ λόγια ἀπλά, κατανοητά, ἀνεπιτήδευτα καί κυρίως μέ συντριβή καρδιάς στεκόμαστε ἐνώπιόν τοῦ πνευματικοῦ.

Στήν Ἐξομολόγηση δέν ντρεπόμαστε, οὔτε φοβόμαστε. Ὁ φόβος καί ἡ ντροπή εἶναι αἰσθήματα πού προέρχονται εἴτε ἀπό τόν ἐγωισμό μας, εἴτε ἀπό τόν πειρασμό γιά νά μοῦν ἐμπόδιο στό ἄνοιγμα καί ξαλαφρώμα τῆς ψυχῆς μας. Ἡ σκέψη ὅτι ὁ πνευματικός θά μᾶς κρίνει γιά τά ἀνομήματά μας εἶναι λανθασμένη. Καί ὁ ἴδιος εἶναι ἄνθρωπος καί ἔχει ἐξομολόγο πού ἀνοίγει τήν καρδιά του. Ὅσο βαρú, ὅσο ἐπαίσχυντο καί νά εἶναι ἕνα ἀμάρτημα, ἡ ἀγάπη καί τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, διά τοῦ Ἱεροῦ Μυστηρίου τῆς Ἐξομολογήσεως, μπορεῖ νά μᾶς ἐλευθερώσει, νά μᾶς λυτρώσει, νά μᾶς ἀπαλλάξει ἀπό τήν αἰώνια καταδίκη κατά τήν ἡμέρα τῆς Κρίσεως. Πόσοι ἀπό ἐμᾶς, ἀλήθεια, ἔχομε σκεφτεῖ ὅτι ἐκείνη τήν φοβερά ἡμέρα τῆς Κρίσεως θά ἀποκαλυφθοῦν τά πάντα ἐνώπιον τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ, ὄχι μόνο τά ἔργα καί τά λόγια μας, ἀλλά καί οἱ λογισμοί μας; Ἐνῶ ὅ,τι ἔχει ἀποκαλυφθεῖ ἐδῶ στήν Ἐξομολόγηση καί ἔχει συγχωρηθεῖ, δέν θά ἀποκαλυφθεῖ ἐκεῖ. Ὅ,τι ἔχει συγχωρηθεῖ ἐδῶ, στήν γῆ, θά εἶναι συγχωρημένο καί ἐκεῖ στόν Οὐρανό. Καί, ἀλλοίμονο, ὅ,τι ἔχει μείνει ἀσυγχώρητο στήν γῆ, θά μείνει ἀσυγχώρητο καί στόν Οὐρανό (Ματθ. 18:18).

Γιά ὁποιοδήποτε θέμα, ἐρώτημα ἢ ἀπορία σας μπορεῖτε νά μᾶς γράψετε στήν ἠλεκτρονική διεύθυνση <http://www.imks.gr/cgi-bin/fpm.cgi>

(ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2011)

Έορτή Αγίου Ανδρέου, Αρχιεπισκόπου Κρήτης

Προσκεκλημένος του Σεβ. Μητροπολίτου Άρκαλοχωρίου, Καστελλίου και Βιάννου κ. Ανδρέου ο Σεβ. Μητροπολίτης μας έλαβε μέρος στις έορτιες εκδηλώσεις που ή Ίερά Μητρόπολις Άρκαλοχωρίου, Καστελλίου και Βιάννου όργανωσε επί τή συμπληρώσει δέκα ετών (2001-2011) από τήν ίδρυσή της. Στόν περικαλλή νέο Ίερό Μητροπολιτικό Ναό, αφιερωμένο στόν Άγιο Ανδρέα Αρχιεπίσκοπο Κρήτης έγινε τό έσπέρας τής έορτής, 3^η Ιουλίου, ύποδοχή τής Τιμίας Κάρας του Άγίου Αποστόλου Τίτου πρώτου Έπισκόπου Κρήτης, τήν όποία μετέφερε ό Σεβ. Αρχιεπίσκοπος Κρήτης κ. Ειρηναίος. Τόσο στόν πανηγυρικό Έσπερινό, όσο και στην Θεία Λειτουργία, που τελέστηκε στόν όμώνυμο Ίερό Μητροπολιτικό Ναό, προεξήρχε ό έορτάζων έπιχώριος Μητροπολίτης και συμμετείχαν Αρχιερείς τής Νήσου και τής Μητροπόλεως Καναδά. Οί άρχές του τόπου, του Νομού και μέγάλος άριθμός πιστών προσήλθαν νά λάβουν τήν εύλογία του Άγίου Τίτου, πρώτου Έπισκόπου Κρήτης, και νά εύχηθούν στόν έορτάζοντα Ίεράρχη.

Καταληκτήρια έκδήλωση Νεανικών Συνάξεων

Οί Νεανικές Συνάξεις τής ιστορικής Ένορίας Άγίου Σπυρίδωνος Καστελλίου πραγματοποιήσαν τό έσπέρας τής 6ης Ιουλίου τήν καταληκτήρια έκδήλωσή τους στην όμορφη αίθουσα του παρακείμενου στό Ναό Ένοριακού Κέντρου. Η έκδήλωση, τήν όποία είχαν έτοιμάσει μέ πολύ μεράκι και διάθεση τά παιδιά των Συνάξεων μέ τήν φροντίδα και έπιμέλεια του άξιου Έφημερίου και Αρχιερ. Έπιτρόπου Δυτ. Κισάμου π. Έμμανουήλ Μπαριωτάκη, περιελάμβανε

ποιήματα, τραγούδια, διηγήσεις από τό Γεροντικό ως έπίσης και σύντομο θεατρικό.

Προσκυνηματική έκδρομή στην Πελοπόννησο

Η Μητρόπολις μας διοργάνωσε, από 10 έως 14 Ιουλίου, προσκυνηματική έκδρομή στην Πελοπόννησο μέ τήν συνοδεία του Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Αμφιλοχίου. Οί συμμετέχοντες είχαν τήν εύκαιρία νά περιηγηθούν και νά ξεναγηθούν στις όμορφες καστροπολιτείες τής Μονεμβασίας, του Μυστρά, στά παραδοσιακά χωριά τής Μάνης, στά σπήλαια του Δυρού, στην Άρχαία Όλυμπία, στην Καλαμάτα και νά προσκυνήσουν σέ Ίερές Μονές όπως: στην Παναγία τήν Μαλεβή, τήν Άγία Θεοδώρα στά Βάστα Άρκαδίας, των Άγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, τήν Παναγία στη Ζερμπίτσα και σέ άλλα προσκυνήματα και ιερά.

Μνήμη θυμάτων τροχαίων ατυχημάτων

Ἡ Μητρόπολις μας σέ συνεργασία μέ τήν Περιφερειακή Ἐνότητα Χανίων, τόν Δήμο Πλατανιά καί τόν Σύλλογο Ἀρωγῆς καί Ἀλληλεγγύης Οἰκογενειῶν Θυμάτων Τροχαίων Δυστυχημάτων Περιφέρειας Κρήτης Ὁ Ἅγιος Χριστόφορος, διοργάνωσαν τήν Κυριακή 31 Ἰουλίου στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Χριστοφόρου, πού βρίσκεται στό πάρκο τροχαίων ατυχημάτων «ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΟΛΕΝΤΑΣ», μνημόσυνο ὑπέρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν θυμάτων τῶν τροχαίων ατυχημάτων τοῦ Νομοῦ Χανίων, μέ τήν συμμετοχή μεγάλου ἀριθμοῦ συγγενῶν τῶν θυμάτων.

Ἑορτή τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος

Κατά τήν Δεσποτική ἑορτή τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας χοροστάτησε στόν Ἑσπερινό στό ὀμώνυμο παρεκκλήσιο τοῦ Εὐρωμεσογειακοῦ Κέντρου Νεότητος (παράρτημα τῆς Ὁρθοδόξου Ἀκαδημίας Κρήτης), ὅπου ἀνέγνωσε καί τήν εὐχή τῆς εὐλογίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς. Τήν δέ κυριώνυμο ἡμέρα λειτούργησε στόν ἑορτάζοντα καθεδρικό Ναό Βουκολιῶν.

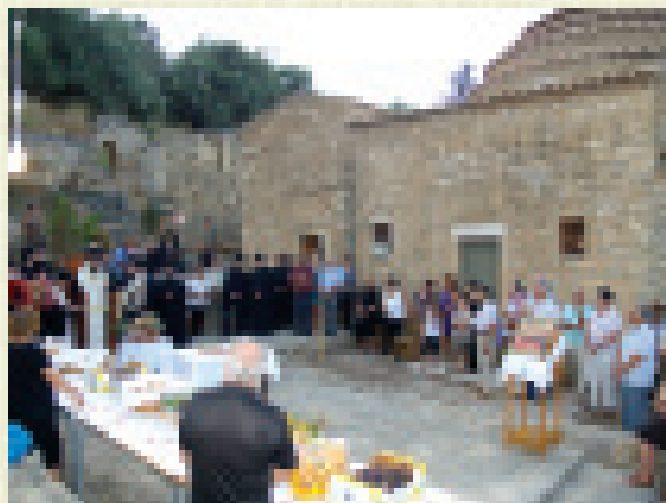
Παρουσίαση Τιμητικοῦ Λευκώματος

Στήν κατάμεστη κεντρική αἴθουσα τῆς Ὁρθοδόξου Ἀκαδημίας Κρήτης, στό Κολυμβάρι Χανίων, χωρητικότητας

ἄνω τῶν 700 ἀνθρώπων καί μέ τόν κόσμο νά πλημμυρίζει τούς διαδρόμους καί τό φουαγιέ τῆς αἴθουσας, ἔγινε τό ἑσπέρας τῆς 6^{ης} Αὐγούστου, ἑορτή τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου μας, ἡ παρουσίαση τοῦ Λευκώματος «Μητροπολίτης Εἰρηναῖος Γαλανάκης, Ἀείφωτος Πορεία». Ἀποτελεῖ ἔκδοση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κισιάμου & Σελίνου, ἀφιερωμένη στήν ζωή, διακονία, προσφορά καί τό ἔργο τοῦ Πολυσέβαστου «Παππού» τῆς Κρήτης Σεβ. Μητροπολίτου πρ. Κισιάμου καί Σελίνου κ. Εἰρηναίου. Ἐκτενής ἀναφορά γίνεται στήν εἰδική παρουσίαση τοῦ Περιοδικοῦ μας.

Εὐλογία τῶν καρπῶν τῆς γῆς

Μετά τήν Ἱερά Παράκληση πού τελέστηκε στόν ἀρχαιότερο Ναό τῆς Κρήτης, Ροτόντα Ἐπισκοπῆς Κισιάμου (6ος αἰ.), τήν Κυριακή 7 Αὐγούστου, ἀκολούθησε ἡ τελετή τῆς εὐλογίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς μέ τήν συμμετοχή τῶν Ἱερέων τῆς Ἀνατολικῆς Κισιάμου καί μεγάλου ἀριθμοῦ πιστῶν ἀπό τήν εὐρύτερη περιοχή. Πλήθος καρπῶν, φρούτων, λαχανικῶν, κ.ἄ. προσέφεραν οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς πρός εὐλογία, τά ὅποια καί διανεμήθηκαν στό τέλος. Τήν εὐθύνη τῆς ὀργάνωσης εἶχε ὁ Ἀρχιερ. Ἐπίτροπος Ἀνατ. Κισιάμου Αἰδεσιμολ. Πρωτ. π. Ἰωάννης Γουμενάκης.

Πνευματική Έσπεριδα

Τό έσπέρας τής 7^{ης} Αύγουστου καί μετά τήν Ίερά Παράκληση πού τελέστηκε στόν Ίερό Ναό τοῦ Ἁγίου Οἴκου-μενίου, παρεκκλησίου τοῦ Ἐπισκοπείου πού εὑρίσκεται στόν προαύλιο χῶρο τῶν Ἰδρυμάτων τῆς Μητροπόλεως μας, ἀκολούθησε στόν ὑπαίθριο πολυχῶρο τῆς Μητροπόλεως πνευματική ὁμιλία. Ὁμιλητής ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Ἀντώνιος Φραγκάκης, Ίεροκήρυκας τῆς Ίεράς Μητροπόλεως Γορτύνης καί Ἀρκαδίας, ὁ ὁποῖος, μέ τήν περισσή δεξιότητα πού τόν διακρίνει, ὁμίλησε γιά τό πρόσωπο τῆς Παναγίας, «*Παναγία Μήτηρ ζωῆς, ἐλπίδα ἀπελπισμένων*». Ἀκολούθησε συζήτηση.

Ἑορτή Ἁγίων Φωτίου καί Ἀνικήτου

Τό μεγάλο προσκύνημα τῶν Ἁγίων Φωτίου καί Ἀνικήτου στόν ὁμώνυμο σπηλαιώδη Ναό, κτίσμα τοῦ Ὁσίου Κύρ-Ἰωάννου τοῦ Ξένου, πού εὑρίσκεται στήν περιοχή τῶν Φαλασάρνων, τῆς Ἐνορίας Πλατάνου, ἑορτάσε καί φέτος τήν μνήμη τῶν Ἁγίων κατά τήν 11^η καί 12^η Αύγουστου μέ τήν συμμετοχή μεγάλου ἀριθμοῦ πιστῶν.

Μνήμη Μητροπολίτου Ρεθύμνης & Αὔλοποτάμου κυροῦ Ἀνθίμου

Προσκεκλημένος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ρεθύμνης καί

Αὔλοποτάμου κ. Εὐγενίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας μετέιχε στήν Θεία Λειτουργία πού τελέστηκε στόν Ίερό Μητροπολιτικό Ναό Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου καί στό ἐτήσιο μνημόσυνο τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ρεθύμνης καί Αὔλοποτάμου κυροῦ Ἀνθίμου, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης κ. Εἰρηναίου, μέ τήν συμμετοχή τῶν περισσοτέρων Ἀρχιερέων τῆς Νήσου, τοῦ Ίεροῦ Κλήρου τῆς Μητροπόλεως Ρεθύμνης, πολλῶν Κληρικῶν, Μοναστικῶν Ἀδελφοτήτων, ἐπισήμων καί πλήθους κόσμου ἀπό ὅλη τήν Κρήτη. Ὁ Σεβ. κ. Εὐγένιος, ἄξιος διάδοχος τοῦ μακαριστοῦ Ίεράρχου, ὁμίλησε μέ λόγους θερμούς καί ἐξήρε τήν πολύπλευρη προσφορά καί διακονία τοῦ προκατόχου του. Μετά τήν Θεία Λειτουργία τελέστηκε Τρισάγιο στόν τάφο τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου ὑπό τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης κ. Εἰρηναίου, συμπροσευχομένων τῶν Ἀρχιερέων τῆς Νήσου. Στή συνέχεια ἀκολούθησε στήν Ίερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Μπαλῆ, ὁ ἐγκαινισμός τοῦ Μουσείου πού διαμορφώθηκε εἰδικά γιά νά φιλοξενήσει τά ἐνθυμήματα τοῦ μακαριστοῦ Ίεράρχου κυροῦ Ἀνθίμου, τά ὁποῖα κατά τήν ἐπιθυμία του, προσφέρθηκαν στήν Μονή Μπαλῆ, τῆς ὁποίας ὑπῆρξε κτήτορας καί ἀνακαίνισε ἐκ βάθρων. Ὁ μακαριστός Ίεράρχης, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη πέρυσι ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου σέ ἡλικία 57 ἐτῶν μετά ἀπό πολύμηνη ἀσθένεια, ὑπῆρξε καθ' ὅλη τήν Ἀρχιερατική διακονία του ἀκάματος ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου καί καλός Ποιμὴν τῶν λογικῶν προβάτων πού τοῦ ἐμπιστεύθηκε ἡ Ἐκκλησία. Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη του.

Ἑορτή Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου

Τό Πάσχα τοῦ καλοκαιριοῦ, τήν πάνσεπτη ἑορτή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐόρτασε πάνδημα καί ὁ εὐσεβῆς λαός τῶν Ἐπαρχιῶν τῆς Μητροπόλεως μας μέ Ίερές Παρακλήσεις καί Ἀγρυπνίες καί ἀποκορύφωμα τό ἑόρτιο διήμερο τῆς 14ης καί 15ης Αύγουστου. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας χοροστάτησε στόν Ἑσπερινό τῆς ἑορτῆς στήν ἱστορική Ίερά Μονή Χρυσσοκαλιτίσσης, ἡ ὁποία εἶναι ἀφιερωμένη στήν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου, καί τήν κυρώνυμο ἡμέρα προεξήρχε τῆς Θείας Λειτουργίας στήν

έορτάζουσα Πατριαρχική και Σταυροπηγιακή Μονή Όδηγητριάς Γωνιάς, στό Κολυμπάρι. Συγκινητική ήταν ή προσέλευση χιλιάδων προσκυνητών οί όποίοι κατέκλεισαν τό έορταστικό διήμερο και τά δύο αυτά μεγάλα προσκυνήματα τής Μητροπόλεώς μας ως επίσης και άλλα μικρότερα όπως στην Τύλιφο, τό Συρικάρι, τήν Παναγία τής Κορυφής στό Βουλγάρω, κ.ά.

Τιμητική εκδήλωση

Η Μητρόπολις μας σε συνεργασία με τήν Περιφέρεια Κρήτης και τόν Δήμο Πλατανιά διοργάνωσαν τήν 18^η Αύγουστου τιμητική εκδήλωση για τά πενήντα πέντε χρόνια προσφοράς και διακονίας του Πρωτοπρεσβυτέρου του Οικουμενικού Θρόνου και Έφημεριού Σπηλιάς π. Ευάγγελου Σφακιανάκη, τ. Γεν. Αρχιερ. Επιτρόπου τής Μητροπόλεώς μας. Η εκδήλωση πραγματοποιήθηκε στους χώρους του Ίερού Ήσυχαστηρίου του Άγιου Ίωάννου του Έρημίτου, στην Μαραθοκεφάλα Σπηλιάς, του οποίου (ήσυχαστηρίου) ανακαινιστής είναι ό π. Ευάγγε-

λος. Στην εκδήλωση μετείχε πλήθος κόσμου ως επίσης και εκπρόσωποι τής Πολιτείας, του Στρατού, Φορέων και Συλλόγων τής περιοχής, οί όποίοι με λόγους θερμούς όμίλησαν για τό πρόσωπο και τό έργο του τιμώμενου. Ο κύριος όμιλητής κ. Δημήτριος Νικολακάκης, Πρόεδρος τής Ένωσης Πνευματικῶν Δημιουργῶν Ν. Χανίων, όμιλησε με θέμα: «Τό θρησκευτικό και κοινωνικό έργο του Πρωτοπρεσβυτέρου Ευάγγελου Σφακιανάκη». Ο Έπίσκοπός μας, χαιρετίζοντας τήν εκδήλωση, αναφέρθηκε στην διαχρονική προσφορά τής Έκκλησίας, διά του Ίερού Της Κλήρου, τόνισε τήν αναγκαιότητα συνέχισης αυτής τής προσφοράς στους δύστηνους καιρούς μας και εξέφρασε τήν ευαρέσκεια και τίς ευχαριστίες τής Μητροπόλεώς μας προς τόν τιμώμενο π. Ευάγγελο, ό όποιος, όπως ειπε, υπήρξε: «σεμνός και ταπεινός εργάτης του Ευαγγελίου». Ο τιμώμενος με πολύ συγκίνηση εξέφρασε τίς ευχαριστίες του προς τούς οργανωτές τής εκδήλωσης, ως και προς όλους τους παρισταμένους και εκλεκτούς προσκεκλημένους.

Έγκαίνια καθολικού Μονής

Προσκεκλημένος του Σεβ. Μητροπολίτου Ρεθύμνης και Αύλοποτάμου κ. Ευγενίου και τής Ίεράς Γυναικείας Κοινοβιακής Μονής Αγίας Ειρήνης, ό Σεβ. Ποιμενάρχης μας μετείχε στα έγκαίνια του Καθολικού τής εν λόγω Μονής, τά όποία τελέστηκαν υπό του Μακαριωτάτου Πάπα και Πατριάρχου Άλεξανδρείας και πάσης Άφρικής κ.κ. Θεοδώρου, τό Σάββατο 20 Αύγουστου. Ο Σεβ. Αρχιεπίσκοπος Κρήτης κ. Ειρηναίος ως και άλλοι Αρχιερείς τής Νήσου έλαβαν μέρος στη τελετή των Ίερων Έγκαίνιων και τήν Πατριαρχική Θεία Λειτουργία. Η Ίερά Μονή τής Αγίας Ειρήνης υπήρξε καρπός τής αγάπης και αγωνίας του μακαριστού Μητροπολίτου Ρεθύμνης και Αύλοποτάμου κυρου Θεοδώρου, ό όποιος εγκατέστησε Άδελφότητα στην έρειπωμένη και εγκαταλελειμμένη αυτή Μονή και τήν ανακαίνισε εκ βάθρων. Πλήθος πιστών ως επίσης και των Αρχών του τόπου και του Νομού Ρεθύμνης προσήλθαν στην όμορφη αυτή τελετή των Ίερων Έγκαίνιων. Η Ίερά

Μονή Ἁγίας Εἰρήνης Ρεθύμνου, ἡ ὁποία ἀνακαινίστηκε μὲ ἀπόλυτο σεβασμὸ στό περιβάλλον καί ἔχει βραβευθεῖ μὲ Εὐρωπαϊκὸ βραβεῖο γι' αὐτό, συνεχίζει μὲ τὴν εὐλογημένη Ἀδελφότητά της τὴν παράδοση τοῦ κοινοβιακοῦ Μοναχισμοῦ καί ἀποτελεῖ πόλο ἕλξης μεγάλου ἀριθμοῦ πιστῶν ἀπὸ τὸ Ρεθύμνο καί ὄχι μόνον καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ ἔτους.

Ἑορτὴ Ἁγίων Νεομαρτύρων Μανουὴλ καὶ Ἰωάννου

Προσκεκλημένος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Λάμπης, Συβρίτου καὶ Σφακίων κ. Εἰρηναίου ὁ Ἐπίσκοπός μας μετεῖχε στὴν ἑορτὴ τῆς μνήμης τῶν Ἁγίων Νεομαρτύρων Μανουὴλ καὶ Ἰωάννου τῶν ἐκ Σφακίων καταγομένων. Ἡ Ἐνορία Ἀσκύφου ὀργάνωσε ἐόρτιες ἐκδηλώσεις γιὰ τὴν συμπλήρωση διακοσίων ἐτῶν ἀπὸ τὸ μαρτύριο τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου Νεομάρτυρα Ἰωάννου τοῦ ἐκ Σφακίων. Τὸ πρωὶ τῆς 21ης Αὐγούστου τελέστηκε Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία στὸν ὁμώνυμο Ἱερό Ναὸ τῆς Ἐνορίας Ἀσκύφου, προεξάρχοντος τοῦ Οἰκείου Ἐπισκόπου. Ἀκολούθησε Ἱερά Λιτάνευσις καὶ ἐπικαιρὴ ὁμιλία στὸν προαύλιο χῶρο τοῦ Ναοῦ ἀπὸ τὸν κ. Μανώλη Ἐγγλέζο-Δεληγιαννάκη, Δικηγόρο-Ἐρευνητὴ. Μεγάλος ἀριθμὸς πιστῶν μετεῖχαν στὴν ἑορτὴ μνήμης τῶν Ἁγίων Νεομαρτύρων.

Προσκυνηματικὴ Ἐκδρομὴ

Ἡ Μητρόπολις μας διοργάνωσε, ἀπὸ 23 ἕως 30 Αὐγού-

στου, προσκυνηματικὴ ἐκδρομὴ στὰ πάνσεπτα καὶ πανέρα προσκυνήματα τῶν Ἁγίων Τόπων καὶ τοῦ Ὄρους Σινᾶ. Ὁμιλος ἑκατὸ προσκυνητῶν ἀπὸ τὴν Μητροπολιτικὴ μας περιφέρεια καὶ τὴν εὐρύτερη περιοχὴ μὲ συνοδὸν τὸν Σεβ. Ποιμενάρχη μας κ. Ἀμφιλόχιο προσκύνησαν καὶ περιηγήθηκαν στοὺς τόπους ὅπου ἐπάτησαν οἱ πόδες τοῦ Κυρίου μας: Τὸ ὄρος Θαβῶρ, τὴν Κανά τῆς Γαλιλαίας, τὴν Ναζαρέτ, τὴν Ἱεριχῶ, τὴν Βηθλεὲμ, τὸν Ἅγιο Γεώργιο Χοζεβίτη, τὴν Ἰ.Μ. Ἁγίου Γερασίμου Ἰορδανίτου, τὸν Ἰορδάνη ποταμὸ, ὅπου τελέστηκε συμβολικὴ βάπτισις, τὸν Πανάγιο Τάφο, τὸν Φρικτὸ Γολγοθᾶ, τὴν Ἀποκαθήλωση, τὸ Ὄρος Σινᾶ, ὡς καὶ ἄλλα προσκυνήματα τῆς Ἁγίας Γῆς. Οἱ προσκυνητὲς εἶχαν τὴν εὐλογία νὰ μετέχουν στὶς ἐορτές τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὴν Γεσθημανῆ, ὅπου καὶ τὸ Θεομητορικὸ Μνῆμα, στὴν Ἀκολουθία τῶν Ἐγκωμίων τὴν παραμονὴ τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως καὶ στὴν Πατριαρχικὴ Θεία Λειτουργία προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Θεοφίλου Γ'. Στὶς ἐορτές αὐτές μετεῖχαν ἐπίσης Ἀρχιερεῖς ἐκ τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, τῆς Ἑλλάδας καὶ ὁ Ἐπίσκοπός μας. Χιλιάδες προσκυνητὲς ἀπὸ ὅλη τὴν οἰκουμένη κατέκλεισαν τὸ Θεομητορικὸ Μνῆμα τὴν περίοδο αὐτή. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας ἱερούργησε ἐπίσης στὸν Πανάγιο Τάφο καὶ στὴν Ἱερά Μονὴ Ἁγίας Αἰκατερίνης Σινᾶ. Ἐμπλεοὶ βιωμάτων, ἐμπειριῶν καὶ εὐλογιῶν ἀπὸ τὴν ἱεραποδημία αὐτὴ ἐπέστρεψαν ἅπαντες στὴν καθημερινότητα τοῦ βίου τοὺς αισθανόμενοι νὰ τοὺς συντροφεύει ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ πρεσβεῖες τῆς Κυρίας Θεοτόκου.

ΔΩΡΕΕΣ

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΑΣ

Ανώνυμος	500€
Νικόλαος Ρεβελάκης εις μνήμην μητρός του Αικατερίνης Ρεβελάκη	20€
Ίωάννα Παπουτσάκη	50€
Οίκου. Έλένης Φαλελάκη εις μνήμην της	400€
Δήμητρα Κατσανεβάκη Δημητρακάκη εις μνήμην συζύγου της Εύστρατίου Δημητρακάκη	500€
Ίερός Ναός Αγ. Μαρίνης Κολυμβαρίου	400€
Ένοριακή Έπιτροπή Σούγιας εις μνήμην Παντελεήμονος Κοσμαδάκη	100€
Έλευθερία Περούλακη	50€
Έμμανουηλία Σταυρίδη εις μνήμην συζύγου της Τρύφωνος Σταυρίδη	300€
Σοφία Νεράντζη	300€
Ένοριακή Έπιτροπή Σούγιας	100€
Ένορία Παλαιοχώρας	200€
Αιδεσ. Έμμανουήλ Πλευράκης εις μνήμην γονέων του Ίερέως Πέτρου Πλευράκη και Πρεσβυτέρας Μαρίας Πλευράκη	100€
Αιδεσ. Αντώνιος Κουμής εις μνήμην μητρός του Έλσης Κουμή	100€
Άριστεά Ανδρονικάκη εις μνήμην συζύγου της Νικολάου Ανδρονικάκη	70€
Γεώργιος Καλομοίρης	500€
Ένορία Βουκολιών	200€
Παρθενόπη Καμπουράκη εις μνήμην Έλένης και Κωνσταντίνου Καμπουράκη	100€

*“Ο έλεων πτωχόν, Θεω δανείζει”
(Παρ. 19, 7)
“Ίλαρόν δότην αγαπή ο Θεός”
(Β' Κορ. 9, 7)*

*Ζήτησα από τον Θεό να μου δώσει δύναμη
και Αυτός μου έδωσε δυσκολίες να τίς ξεπεράσω.
Του ζήτησα σοφία και Αυτός μου έδωσε προβλήματα να μάθω να λύνω.
Του ζήτησα οικονομική άνεση και Αυτός μου έδωσε ικανότητα να δουλεύω.
Του ζήτησα θάρρος, και Αυτός μου έδωσε κινδύνους να ξεπερνῶ.
Του ζήτησα αγάπη και Αυτός μου έδωσε προβληματικά άτομα να βοηθῶ.
Του ζήτησα χάρες, και Αυτός μου έδωσε ευκαιρίες να εκμεταλλευτῶ.
'Απ' ότι ζήτησα δέν πήρα τίποτα. Τίποτα απ' αυτά πού ήθελα.
Πήρα όμως τά πάντα. Αυτά πού πραγματικά χρειαζόμουν.
'Η προσευχή μου είσ ακούστηκε.*

